71STE JAARGANG No. 9019 ZATERDAG 8 MEI 1954

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus-drukkerij, Willemstad, Curaçao

Hoofdredacteur: A. G. Jansen. Kantoor: Consciëntiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 3858, Administratie 3550. Abonnementsprijs: Curaçao, Bonaire, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. Buitenland f 3.— per maand (bij vooruitbetaling)

Laatste woorden van de Castries: „Wij zullen ons niet overgeven!"

Dappere vrouw deelde lot der manschappen

Saigon. — Over de val van Dien Bien Phoe meldt de Franse legerleiding nog het volgende: de vesting was een punt van geen terugtocht voor naar schatting tienduizend Franse valschermspringers, Legionnaires en Vietnamezen binnen de vesting. Onder hen bevond zich mej. Geneviève De Galard Terraube, een slanke, 29 jaar oude verpleegster, die de gewonden verpleegde. Zij was de enige vrouw in het fort. Donderdagavond om acht uur plaatselijke tijd zagen de belegeraars de Vietminh-troepen uit hun loopgraven kruipen voor hun grootscheepse aanval. Twee uur later doorkliefde het schrille geluid van fluitsignalen de lucht en trokken de opstandelingen in gesloten gelederen op tegen de resterende verdedigingswerken. De Franse troepen stelden zich met bajonetten, messen en granaten teweer, tot hun knieën toe weggezaakt in de modder, die veroorzaakt was door drie dagen van tropisch regens. Het verzet mocht tegen de grote overmacht niet meer baten. De vesing werd onder de voet gelopen en de laatste weerstandsvesten van generaal De Castries opgeruimd. Omtrent het lot der verdedigers is nog niets bekend.

DE CASTRIES
......symbool.....

Ook Radio Vietminh heeft vandaag de val van Dien Bien Phoe gemeld alsmede de overgave van alle Franse Unie troepen in de sector Moeong Thanh, waaronder de bevelhebber van de vesting, generaal de Castries.

Tevoren omstreeks middernacht plaatselijke tijd hebben de belegeraars nog een grootscheepse aanval gedaan op het geisoleerde steunpunt Isabelle, vier kilometer ten Zuiden van het eigenlijke Dien Bien Phoe. Het radiocontact met dit steunpunt was verbroken. De bezetting van Isabelle bestond uit 2000 man, uitgerust met artillerie en lichte tanks. Van Franse zijde is nog niet bevestigd dat dit steunpunt Isabelle ook gevallen is.

In andere berichten van radio Vietminh werd gemeld dat de Vietminhrroepen om 17.00 uur plaatselijke tijd het gedeelte van de vesting Dien Bien Phoe, waarin het opperbevel was ondergebracht, hebben bezet, nadat de Franse verdedigers van verscheidene stellingen met witte vlaggen te voorschijn waren gekomen om zich over te geven. Om 19.00 uur hadden bijna 2000 man van de Zuidelijke en laatste ondersector Hongcoem getracht er van door te gaan; een uur later waren echter alle militairen die op de vlucht waren gegaan vernietigd. Toen werd ook het vuren gestaakt op het gehele slagveld van Dien Bien Phoe — aldus radio Vietminh.

Te Parijs wordt vernomen dat de val van de vesting mogelijk is geworden door de stelselmatige vernieting van oorlogsmateriaal, in het bijzonder van de artillerie door belegeraars. In de eerste ochtenduren van gisteren was in een steunpunt met twaalf stukken geschut van 105 millimeter nog slechts één bruikbaar. In het voornaamste steunpunt had men nog maar de beschikking over een stuk van 155 millimeter.

Het garnizoen van 13000 man was in de loop van het beleg met 3000 man versterkt.

Een laatste bevel van generaal de Castries aan de verdedigers van Isabelle was met hun zware artillerie het vuur te openen op zijn eigen commando-centrum als de opstandelingen zouden doorbreken.

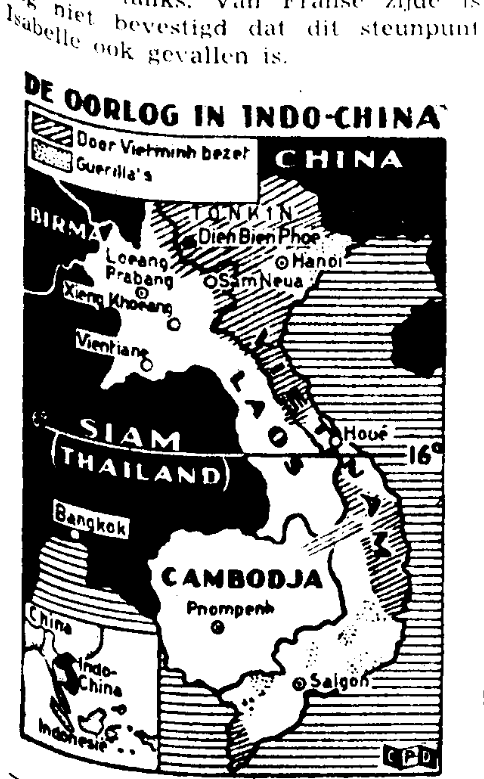
Het wordt onwaarschijnlijk geacht dat het steunpunt Isabelle het zal kunnen huoden, vooral nu door de weersomstandigheden geen bevoorrading uit de lucht meer mogelijk is. Hedenmorgen heeft de Franse opperbevelhebber, generaal Navarre een dagorder uitgegeven, waarin gezegd wordt dat de offers van Dien Bien Phoe niet te vergeefs zijn gebracht. Een twaalftal bataljons van de Unie-strijdkrachten had ruim dertig bataljons van de vijand gebonden, waardoor het gebied van Boven-Laos en de delta van Tonkin behouden zijn gebleven.

GENEVIEVE DE GALARD TERRAUBE
....tot het laatste voor de anderen....

De laatste zinnen, die generaal de Castries door de radio-telefoon tot het opperbevel in Hanoi heeft gesproken zijn: "Onze munitie raakt op. Onze stellingen staan op het punt onder de voet gelopen te worden. De vietminhsoldaten zijn nog slechts enkele meters verwijderd van het radiostation waarover ik spreek. Ik heb bevel gegeven zoveel mogelijk uitrustingstukken te vernietigen. Wij zullen ons niet over-

Hierna viel de radio uit en waren nog slechts atmospherische storingen te horen.

LAATSTE NIEUWS

Fleming naar opening van grootste peniciline-fabriek van Amerikaanse continent

New York. — Sir Alexander Fleming, ontdekker van de peniciline is gisteren uit New York naar Sao Paolo vertrokken om aanwezig te zijn bij de opening van een nieuwe peniciline-fabriek op 14 Mei a.s.. Hij zal de Braziliaanse medische vereniging toespreken en later naar Argentinië vertrekken waar hij eveneens een vergadering van artsen zal toespreken.

De nieuwe fabriek in Sao Paolo kost $ 8 millioen en is de grootste van het Amerikaanse continent.

Recht tot het Hart

— Bij gewichtdoenerij moet het lichaam vaak de gebreken van de geest verbergen.

Elizabeth weldra naar Gibraltar

La Valetta. — H. M. Koningin Elizabeth en de hertog van Edinburg hebben met hun kinderen op het jacht „Brittannia" Malta verlaten voor een kort bezoek aan Gozo, vanwaar de reis naar Gibraltar wordt voortgezet. Van Gibraltar keert de Britse Koninklijke Familie naar Londen terug, waarmede dan een einde is gekomen aan de wereldreis van de jonge koningin.

Heden Indo-China op het programma

Genève. — Het Franse persbureau AFP meldt dat vanmiddag om drie uur plaatselijke tijd de besprekingen in Genève over Indo-China zullen beginnen. Gedurende de volgende week zouden de besprekingen over Indo-China en Korea parallel lopen.

Van Fleet voert besprekingen met Rhee

Seoel. — Generaal James Van Fleet, die gisteren op een speciale missie is aangekomen om de militaire behoeften van Zuid-Korea te bestuderen, heeft vandaag de eerste van zijn reeks besprekingen met president Syngman Rhee gevoerd. De generaal bracht gisteren na zijn aankomst een kort beleefdheidsbezoek aan Rhee. Van Fleet zal op zijn reis ook Japan en Formosa bezoeken.

Morgen maakt KLM 2500ste geregelde retourvlucht Amsterdam-New York

's-Gravenhage. — Morgen zal de KLM de 2500e geregelde retourvlucht Amsterdam — New York maken. Op deze 2500 transatlantische retourvluchten — 5000 enkele vluchten — vervoerde de KLM 163.000 passagiers en 3.800.000 kilogram vracht. Daarnaast werden nog 268 extra enkele vluchten gemaakt en bijna 900 vrachtvluchten alsmede een groot aantal charter en emigrantenvluchten. Bovendien zijn over de Noord Atlantische Oceaan ongeveer 1200 retourvluchten uitgevoerd naar Curaçao, Mexico en Canada.

De KLM opende in Mei 1946 als eerste luchtvaartmaatschappij van Europa uit een tweemaal wekelijkse dienst naar New York met DC-4 vliegtuigen.

Gedurende de eerste drie maanden van het jaar 1954 vervoerde de KLM 118.125 passagiers; 14% meer dan in dezelfde periode van 1953.

Het vervoer van vracht en post in het eerste kwartaal van dit jaar was respectievelijk 4.001.000 en 552.000, een stijging van respectievelijk 13% en 3%.

Het aantal gevlogen kilometers nam met 4% toe en was 11.566.000; de tonkilometerproductie steeg met 13% namelijk van 60.119.000 tot 68.984.000. Het aantal passagierskilometers — de gezamenlijke afstand door alle passagiers afgelegd — bedroeg 288.600.000 tegen 258.600.000 in het eerste kwartaal van het vorige jaar, dus een vermeerdering van 12%.

Emigratie-besprekingen in Zuid-Amerika

's-Gravenhage. — De commissaris voor de emigratie, mr. ir. B.W. Haveman zal eind Augustus naar Zuid-Amerika vertrekken om met enkele Zuid Amerikaanse landen besprekingen te voeren over Nederlandse emigratie-aangelegenheden. Deze reis was al in April voorgenomen, doch moest op medisch advies worden uitgesteld.

Protest onbeantwoord retour

Berlijn. — De Russische Hoge Commissaris in Duitsland, Semeonof, heeft de brief van de Amerikaanse Hoge Commissie, waarin geprotesteerd werd tegen de beweerde „moordopdracht" van een Sovjet-agent in West-Duitsland, onbeantwoord teruggezonden.

De Amerikaanse Hoge Commissie heeft inmiddels opnieuw „in krachtige bewoordingen" geprotesteerd.

Russisch schip aan ketting gelegd

Napels. — De havenautoriteiten van Napels hebben het 2.847 ton metende Russische m.s. „A. Andreev" aan de ketting gelegd, omdat de gezagvoerder geweigerd zou hebben de kosten van in Napels uitgevoerde reparaties te betalen. De gezagvoerder achtte de kosten te hoog en verwittigde de Russische ambassade in Rome van een en ander. Het schip was 4 Mei uit Leningrad vertrokken.

Voorlopige regering in Paraguay

Buenos Aires. — Volgens reizigers van een Argentijns vliegtuig, dat van uit de hoofdstad van Paraguay Ascension naar Buenos Aires vertrokken, is er een voorlopige Paraguese regering gevormd, die voor de helft — vier — uit militairen en voor de helft uit burgers bestaat, waarin de voormalige president Frederico Chaves als minister van landsverdediging zitting heeft.

De ambassadeurs uit Lima, Madrid en Buenos Aires zouden zijn teruggeroepen.

Waren de verdedigers van de vesting Dien Bien Phoe voor tachtig procent Duitsers?

Bonn. — De werving van Duitsers voor het Franse Vreemdelingenlegioen is in West-Duitsland een voortdurende steen des aanstoots, die herhaaldelijk tot scherpe verwijten aan de Franse regering heeft geleid. De Fransen worden ervan beschuldigd van hun voorrechten als bezettende mogendheid gebruik te maken om de werving van Duitsers voor het legioen gemakkelijker te maken.

In de Westduitse pers wordt in de laatste weken geschat, dat van de verdedigers van de vesting Dien Bien Phoe niet minder dan tachtig procent Duitsers zouden zijn. Overigens werd in de Duitse pers opgemerkt, dat ook aan de zijde van de Indo-chinese rebellen vele Duitsers meevechten. Een Duits blad constateerde dezer dagen, dat beide strijdende partijen in Indo-China één ding gemeen hebben: zij zouden beide gevangengenomen Duitsers beter behandelen dan andere gevangenen.

Nieuwe KLM-verbinding Amsterdam-Lima via Curacao

's Gravenhage. — Op 18 Juni a.s. zal de KLM de hoofdstad van Peru in haar wereldluchtnet opnemen door de opening van een nieuwe transatlantische luchtdienst Amsterdam-Lima v.v.

Deze nieuwe verbinding zal via Curacao worden geleid en eenmaal per week met moderne viermotorige vliegtuigen worden gevlogen.

Na de verschilling van enkele operationele vereisten zal Guyaguil, de tweede stad van Ecuador, in deze dienst worden opgenomen, hetgeen vermoedelijk op 16 Juli zal kunnen geschieden.

Van de 21 Zuid- en Midden-Amerikaan se landen zijn Peru en Eucuador respectivelijk het 16e en 17e land, dat door de KLM wordt aangedaan.

Ver. Staten zullen in Indo-China geen strijdkrachten inzetten

Washington. — Minister Dulles hield een radiorede waarin hij hulde bracht aan de verdedigers van Dien Bien Phoe. Hij verklaarstig bezorgd zouden zijn als een stig bezorg zouden zijn als een bestand zou worden bereikt dat de weg opent voor een communistische machtsoverneming en verdere agressie in Zuid-Oost Azië. Dat zou een verenigd optreden ter verdediging van Zuid-Oost-Azië nog dringender maken.

De volgende stappen in Indo-China zijn nodig:

1. De Fransen moeten grotere werkelijkheid geven aan het voornemen om de Vietnam, Laos en Cambodja volledige onafhankelijkheid te schenken; 2. Men diende meer te bouwen op de nationale legers, die in hun eigen land vechten; 3. De vrije wereld diende meer hulp te verlenen.

Dulles voegde er aan toe, dat op elk van deze punten reeds veel vooruitgang is gemaakt.

Aangaande de verdediging van Zuid-Oost-Azië zeide Dulles o.a.: „Wij hebben nooit gedacht aan een plotselinge opzienbarende actie, zoals een ultimatum aan het Rode China. Ons doel is de ontwikkeling van een basis-eenheid voor opbouwende doelen. Wij hebben vorderingen in die richting gemaakt. De toestand in Indo-China is veel ingewikkelder dan in Korea, waar de zaak duidelijker stond als gevolg van de besluiten van de Verenigde Naties.

In Indo-China bestaat onder de huidige omstandigheden geen geschikte basis voor de Verenigde Staten om hun strijdkrachten aan de oorlog te doen deelnemen.

Laniel: „Glorie der verdedigers is onsterfelijk"

Geen wijziging in Franse houding te Geneve

Parijs. — Premier Laniel deelde het Franse parlement gisteren mede, dat de val van Dien Bien Phoe geen wijziging zal brengen in de houding van de Franse delegatie ter Geneefse conferentie. Frankrijk zal generlei regeling aanvaarden, welke geen geëigende waarborgen behelst voor zijn troepen en belangen. Frankrijk zal zijn bondgenoten er ook aan herinneren, dat het zeven jaar alleen gestreden heeft in „dit zenuwcentrum" van het Aziatische vasteland in het belang van al zijn bondgenoten.

De Kamer hoorde de val van Dien Bien Phoe in stilte aan. Zij was gewikkeld in een routine-debat, dat onderbroken werd voor de mededeling van Laniel. Onmiddellijk na de korte mededeling van de premier werd de vergadering gedurende een uur verdaagd ten teken van rouw. Het kabinet kwam terstond bijeen onder voorzitterschap van president René Coty om de toestand te bespreken.

De val van Dien Bien Phoe werd in Genéve bekend, terwijl de gedelegeerden zich in het paleis van de Volkenbond bezig hielden met de toekomst van Korea. De persattachés en voornaamste afgevaardigden waren merendeels in vergadering. Georges Bidault, de Franse minister van buitenlandse zaken, en Marc Jacquet, de staatssecretaris voor de verbonden staten, bespraken in Bidaults villa, 8 km van Genève, de voorbereidingen voor de vredesbesprekingen over Indo-China.

De verovering van Dien Bien Phoe door de Vietminh aan de vooravond van de Indo-Chinese vredesonderhandelingen wekte bij de Westelijke delegaties gemengde gevoelens van somberheid en ontstemming. Algemeen is men van mening dat de laatste aanval, die de val van Dien Bien Phoe tot gevolg had en die ook voor de Vietminh zeer bloedige gevolgen moet hebben gehad, uitgevoerd werd om de Franse onderhandelaars onder druk te zetten voor de besprekingen over Indo-China aanvangen, en in het bijzonder de positie van minister Bidault te ondergraven. De val van Dien Bien Phoe zal ongetwijfeld diegenen in Frankrijk, die zich steeds voor een wapenstilstand hebben verklaard, in een sterkere positie plaatsen.

Chinese journalisten in Genéve spraken over de „bevrijding" van Dien Bien Phoe. Met triomphantelijke gezichten stonden zij in groepen bijeen in de internationale perskamer. Zij bespraken samen de overwinning van de Vietminh en lieten niet na elkaar hartelijk te feliciteren.

In het vervolg van zijn verklaring heeft Laniel gezegd, dat de vijand zich beslist voorgenomen had de val van Dien Bien Phoe te bewerkstelligen, kostte wat het kostte, voordat de besprekingen over Indo-China in Genève zouden aanvangen. De vijand verkeerde in de mening dat op deze wijze het Franse moraal opgeblazen zou kunnen worden.

Frankrijk zal er voor moeten zorgen deze slag tegemoet te treden als een grote natie. De glorie van de verdedigers van het fort is onsterfelijk. Wij Fransen moeten onze gedachten concentreren op de soldaten van de Franse expeditionaire legers in Indo-China. Maatregelen zijn genomen om te voorkomen, dat de sterkte van dit korps zal inkrimpen.

De regering heeft de delegatie in Genève opdracht gegeven zich niet te laten beinvloeden door de val van Dien Bien Phoe. Dit feit, mag haar geen duim breedte doen afwijken van de weg die is uitgestippeld. Iedere beslissing die genomen wordt zal rekening moeten houden met de condities die nodig zijn voor de bescherming van de troepen van de Franse Unie en voor de vrijheid van de volkeren in Indo-China, wier vrijheid en recht om zelf te beslissen door deze troepen wordt beschermd. Alle Fransen zullen gezamenlijk het verdriet van de families der soldaten dragen.

De affaire-Oppenheimer (II)

Een kloof tussen geleerden en politici in Amerika

De regering heeft McCarthy een slag voor willen zijn

(Van onze New Yorkse correspondente)

Dat dr. J. Robert Oppenheimer reeds toen zijn verhoor nauwelijks een aanvang had genomen, aan de luidruchtigheid in de Amerikaanse pers werd geofferd, en daarmee aan de zo snel uitgesproken opinies van het volk, geschiedde alleen omdat de regering senator McCarthy een slag vóór moest blijven. De dictator van Wisconsin liet geen keuze. Al een jaar geleden overwoog McCarthy een onderzoek van dr. Oppenheimer.

Geofferd aan de vrees

Op verzoek van de Regering werd dit onderzoek uitgesteld. Want uiteraard werd gevreesd dat McCarthy de zaak — die delicaat en gecompliceerd genoeg was — zou gaan uitbuiten, waardoor Amerika's prestige, zoniet dat van de regering, weer een flinke duw zou krijgen. Met het nieuwe Republikeinse programma om regeringspersoneel van subversieve elementen te zuiveren, konden o.m. ook Dr. Oppenheimer's dossiers a u t o m a t i s c h worden herzien. Nu bevatten dergelijke dossiers wèl en niet gegronde beschuldigingen; met het nieuwe programma moeten ook de niet gegronde beschuldigingen worden herzien. Het bestuderen van Oppenheimer's dossiers kon intussen als min of meer „routine" worden beschouwd. Na het rapport over deze dossiers, heeft President Eisenhower in overleg met o.m. Admiraal Strauss (Voorzitter van de Commissie voor Atoomenergie) en minister Wilson besloten dat, in afwachting van de resultaten van 'n diepgaand verhoor, Dr. Oppenheimer geen toegang meer mocht worden gegeven tot enig „geheim materiaal". — Menig Amerikaans politiek commentator spreekt met een tamelijk sarcasme over dit verbod. „In 't hoofd van de „vader van de atoombom" en van de man, die zijn onmisbaar werk aan de waterstofbom heeft verricht zit waarschijnlijk meer „geheim materiaal" dan al wat de Commissie voor Atoomenergie bij elkaar heeft," aldus de commentators.

De president legde het verhoor in de handen van eminente mannen als de voormalige minister van het Leger: Gordon Gray, als Thomas Morgan en als Ward Evans, hoogleraar in de chemie aan de Loyola Universiteit van Chicago, en Eisenhower verwachtte, dat het erhoor geheim zou worden gehouden. Maar in dit land vindt maar al te vaak deze of gene er voordeel bij om geheimen uit te laten lekken. En in ieder geval achtte McCarthy de tijd voor een afleidingsmanoeuvre gekomen. Hij beging de onvoorzichtigheid om voor een radio-televisiepubliek te schermen met zijn wetenschap dat „het maken van de waterstofbom anderhalf jaar was uitgesteld" waarmee hij verraad impliceerde van daarbij betrokken geleerden. Dit was het sein voor degenen, die n i e t McCarthy's vrienden genoemd kunnen worden, om de beschuldigingen aan het adres van Dr. Oppenheimer, alsmede diens antwoord te publiceren. Zodat de „sensatie" tenminste tot de feiten beperkt kon blijven.

In verband met de voornaamste beschuldigingen tegen Dr. Oppenheimer: n.l. a) dat de geleerde tegen het maken van de waterstofbom heeft geadviseerd en „zou getracht hebben, het maken van de bom uit te stellen"; en b) Oppenheimer's voormalige Communistische connecties — is het wel interessant om twee aanhalingen te doen, uit respectievelijk een artikel van Dr. Oppenheimer in „Foreign Affairs" en een brief van hem aan een Amerikaans dagblad.

In het artikel spreekt hij over atoomenergie, maar de gedachte erachter werpt ook een zeker licht op zijn houding t.o.v. het maken van de waterstofbom, waarin hij allang geen oplossing meer zag voor het uit de weg ruimen van de duistere machten onzer wereld. Hij schrijft: „Wanneer we trachten de rol vast te stellen, die de atoomenergie in de internationale betrekkingen van de toekomst zal spelen, kunnen wij toch nauwelijks geloven, dat alleen deze energie de tendenzen van rivaliteiten en conflicten, welke tegenwoordig bestaan, kan wegnemen. Naar mijn inzicht kan alleen een volkomen verandering in de hele oriëntatie van de Sovjet-politiek en een daaraan evenredige verandering in onze eigen politiek — een verandering in aangelegenheden, **die niets met atoom energie te maken hebben** — aan die hoop beantwoorden, die oorspronkelijk met de ontwikkeling van de energie verbonden was."

Aan het dagblad (en dit verklaart zijn verhouding tot zijn Communistische connecties) schrijft hij in 1949 o.m. „Zijn p o l i t i e k e o p i n i e — onverschillig hoe radicaal of hoe vrijelijk uitgedrukt, — disqualificeert geen enkel geleerde voor een hoogstbelangrijke wetenschappelijke carrière."

Het is duidelijk dat deze aanhalingen Amerikaanse politici zo niet volmaakt onbegrijpelijk, dan toch als bijna subversief, althans als te **weinig conform** met hun eigen opvattingen aandoen. — En hiermede is heel licht geraakt aan de diepe kloof, waardoor politici en mannen van de wetenschap in Amerika langzamerhand zijn gescheiden. Die haast onoverbrugbare afstand is in het „geval Oppenheimer" voor de buitenwereld even zichtbaar geworden. De onafhankelijke denker schijnt voor de Amerikaanse politicus van vandaag — zeker in het licht van deze Oppenheimer-kwestie — bijna een gevaar te beduiden.

Wat zijn de gevolgen?

Zoveel is zeker: dat door de zaak Oppenheimer ook andere geleerden zich diep bedreigd zijn gaan voelen. Wat de gevolgen van deze demoralisering — zoals we die ook in het State Department hebben gezien — voor Amerika's toekomst gaan betekenen? Men houdt er zijn hart voor vast. Want vele natuurkundigen, technologen e.a. zullen zich liever niet meer aan regeringsposten verbinden, en dat zou de Russen juist zo van pas komen. In de Amerikaanse Laboratoria ligt de frontlinie van de defensie van de vrije wereld. Dat een erudiet als Oppenheimer, die zo ontzaglijk veel voor Amerika en misschien voor het behoud van de vrije wereld gedaan heeft, nu op zijn politieke betrouwbaarheid onderzocht moet worden, is sinister. En dat een dergelijke geest, die men gerust een genie mag noemen, zich gedwongen ziet zijn privé-leven open te leggen in dagbladen, zodat iedereen te kust en te keur daarin kan grabbelen en oordelen, opent niet minder sombere perspectieven. En dat een man als Oppenheimer geofferd moet worden — zie Minister Wilson's verklaring, dat zijn Departement van Oppenheimer's diensten geen gebruik meer zal maken — aan de volksvrees en aan de regeringsvrees, ook voor de macht van een Senator, is verschrikkelijk. En zeker voor wie van Amerika houdt, is het verschrikkelijk. Wat Amerika zichzelf aandoet, kan ernstiger uitwerkingen hebben dan de explosie van een Russische waterstofbom. En de furiën... weten het.

Duitse orders in Mexico als gevolg van de devaluatie van de peso herroepen

Mexicostad. — Naar verluidt zijn orders ter waarde van drie millioen dollar, door Duitse fabrikanten tijdens de jongste Duitse tentoonstelling in Mexicostad geboekt, herroepen als gevolg van de devaluatie van de peso. De totale waarde van de tijdens de tentoonstelling geboekte orders bedroeg ruim negen millioen dollar.

De handelsvertegenwoordiger van de Sovjet-Unie in Mexico verklaarde onlangs, dat zijn land prijsstelt op een aanzienlijke uitbreiding van de handel met Mexico en heeft onlangs aan het Mexicaanse ministerie van economische zaken concrete voorstellen inzake aankopen van Mexicaanse vleesconserven gedaan.

Viering van Moederdag

Morgen zal, ook in de Nederlandse Antillen, weer de jaarlijkse Moederdag gevierd worden. Het is wellicht interessant in het kort na te gaan, hoe het gebruik om op één dag in het jaar de moeders eens extra in de bloemetjes te zetten, ontstaan is.

De viering van Moederdag dateert van het jaar 1907. In dat jaar werd het idee van een speciaal aan de Moeders gewijde dag gelanceerd door Anna M. Jarvis, die in Philadelphia woonde. Zij arrangeerde een speciale dienst voor moeders in een der kerken van de stad en spoorde eenieder aan op die dag een witte anjer te dragen.

Het idee vond bij velen ingang en in de daarop volgende jaren werden er in meerdere kerken diensten gehouden, terwijl de tweede Zondag van Mei als een geschikte datum voor de jaarlijkse viering werd vastgesteld.

Reeds in 1911 was de viering van Moederdag zo verspreid, dat er geen Staat was in de U.S.A., waar de kerkdiensten niet werden gehouden. Het idee was zelfs doorgedrongen in Canada, Mexico, enkele landen van Zuid-Amerika, Afrika, China en Japan.

In December van het jaar 1912 werd de Internationale Moederdag Vereniging opgericht, die zich tot taak stelde de viering van Moederdag een grotere bekendheid te geven. In Mei van het daaropvolgende jaar nam het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden eenstemmig een resolutie aan, waarin het een beroep deed op de President, het Ministerie, de Senatoren en de Afgevaardigden om op de tweede Zondag van de maand Mei een witte anjer te dragen. Het Congres zelf nam het besluit de jaarlijkse viering met de naam „Moederdag" aan te duiden en op alle gouvernementsinstellingen een beroep te doen op die dag de vlag uit te steken. President Wilson deed dit zelfde beroep op de gehele bevolking.

Het gebruik vond weldra ingang, dat degenen, wier moeder nog in leven was, rode anjers droegen, terwijl zij wier moeder was gestorven witte anjers droegen. Het was vanzelfsprekend, dat men er ook spoedig toe over ging de moeders op haar feestdag te verwennen met geschenken.

Thans is er vrijwel geen land ter wereld, waar het idee van de initiatiefneemster Anna Jarvis niet is doorgedrongen. Naast veel andere nobele gedachten heeft ook die van de Moederdag-viering een band tussen de volkeren gesmeed, omdat de eerbied voor de Moeder een deugd is, die aan geen grenzen gebonden is.

Voor het eerst op Curacao

Willemstad. — Van 10 tot 20 Juli zal er in de R.K. kerk te Groot Kwartier een Missie gehouden worden, gepreekt door Nederlandse Paters Redemptoristen. Deze Missie wordt gegeven naar aanleiding van het Mariale Jaar.

Daar er in alle kerken van het Vicariaat (ook in de kerk van Groot Kwartier) dit jaar grote feesten gevierd worden ter ere van Maria, maar de preken, tekst der liederen, etc., in de landstaal zijn, leek het goed ook hen, die de landstaal niet machtig zijn, in de gelegenheid te moeten stellen dit Mariale Jaar met bijzondere oefeningen ter ere van Maria te kunnen vieren. En hoe zou men het schoner kunnen vieren dan door een grote Missie Haar ter ere, en uit liefde tot Haar, de Moeder der Christenen.

Een Missie, dagen van diepe bezinning op de eeuwige Waarheden van ons H. Geloof, die ons tot grotere liefde tot God zullen dwingen en tot een blijder beleving van al onze plichten ten opzichte van God en onze medemens. En is dit niet hetgeen, waartoe onze Goddelijke Moeder, gedreven door Haar liefde tot de mensen, toen Zij met Gods toelating mocht neerdalen naar de aarde te Fatima en Lourdes, ons herhaaldelijk en zo dringend aanspoorde?

Om het heel bijzondere van het Jubileum-jaar zijn voor deze Missie uitgenodigd Hollandse **Paters Redemptoristen, in heel Nederland bekend sinds jaren, om hun uitstekend en zo succesvol missiewerk.**

BROEDERSCHAP VAN COROMOTO BESTAAT 6 JAAR

Willemstad. — Zondag as. zal het 6 jaar geleden zijn, dat de Broederschap van Coromoto op Curaçao werd opgericht. Op die dag zal in de parochie-kerk van Wishi des morgens om 9 uur een H. Mis van dankbaarheid worden opgedragen, terwijl des avond om 19 uur het feest met een plechti lof zal worden besloten.

SCEPTISCH

Willemstad. — Vele leden spraken de mening uit zeer sceptisch te staan tegenover een onderzoek naar de levensstandaard, daar zij zien aankomen, dat dit onderzoek veel kosten met zich mee zal brengen zonder dat resultaten te verwachten zijn. (Eindv. Begr. '54).

WAAROM EEN TWEEDE AUTO?

Willemstad. — In verband met het feit, dat er momenteel 6 Landsministers zijn — welk aantal later misschien zal verminderen — kunnen enige leden niet inzien, waarom er een tweede auto ter beschikking moet zijn. Aangezien bovendien de meeste diensten ook over eigen auto('s) beschikken achten de leden aan het woord he beter, dat de betrokken Landsministers, voorzover die voor de dienst eei auto nodig mochten hebben, zulks me hun eigen departement regelen (Eindv Begr. '54).

Tournooi Maria-Monument

Prachtige geste van CVB en clubs

Willemstad. — Naar men ons mededeelt, zal het voetbaltournooi tussen de clubs S.U.B.T., Sithoc en Jong Holland ten bate van het op te richten Maria-monument gehouden worden op de data 16, 19 en 23 Mei as. De C.V.B. en de genoemde drie clubs hebben toegezegd het gehele bedrag, dat de bond en de clubs toekomt, voor bovengenoemd doel te zullen afstaan. Zeer zeker een prachtige geste, die navolging verdient. Music and Sport's Store en de Jongh's Sporthuis hebben voor de winnaar van het tournooi een beker en voor de beide andere deelnemers een aandenken beschikbaar gesteld.

Gemeenschappelijke Rozenkrans van Offer en Gebed

Willemstad. — Het Comité Mariajaar wil rondom het grootse Mariamonument heel Katholiek Curaçao samenbrengen in een echte geest van offer en gebed tot onze hemelse Moeder. Behalve de bussen, die deze week in de kerken geplaatst worden voor ons offer en onze intentie, die dan later als een symbool in het beeld zullen worden ingemetseld, stelt het Comité ons nu een van haar andere initiatieven voor: een gemeenschappelijke Rozenkrans van Offer en Gebed.

Er zullen mensen rond gaan met een papier, waarop een rozenkrans getekend is. In iedere kraal kan men nu zijn initialen invullen of een bepaalde intentie, terwijl men zich dan voorneemt voor iedere kraal minstens één Onze Vader of een Weesgegroet te bidden. Als klein offer geeft men voor iedere kraal 25 cent. Het aldus verkregen bedrag komt natuurlijk ten goede aan het op te richten monument.

Een mooi plan om onszelf voor te bereiden op de oprichting van het Maria-monument niet alleen door ons financiële offer, maar in een echte geest van gebed en vertrouwen op de voorspraak van onze hemelse Moeder.

Wordt aantal loten vermeerderd?

Willemstad. — Naar wij vernemen is in de Loterijcommissie van gedachten gewisseld omtrent het vraagstuk het aantal loten van de Landsloterij uit te breiden. Deze uitbreiding zou onder meer nodig geoordeeld worden om Aruba meer loten ter beschikking te stellen, terwijl ook voor Curaçao meer vraag dan aanbod blijkt te bestaan. In de Loterij-commissie werd deze mogelijkheid in ernstige studie genomen.

De commissie zal nu Maandag weer ter vergadering bijeenkomen om de laatste hand te leggen aan een advies, dat terzake aan de Landsregering zal worden aangeboden en waarin het vóór en tegen van verschillende voorstellen inzake de vermeerdering van het aantal loten — alsmede de vraag uit hoeveel loten de vermeerdering zal bestaan — zal worden uiteengezet.

Nog steeds geen beslissing......

Willemstad. — Op 12 dezer vertrekt o.a. de Voorzitter der RR naar Nederland, maar vandaag, Zaterdag 8 Mei, is nog geen beslissing genomen ten aanzien van de vervanging van dr E. van Romondt door P. v.d. Hoeven. In dit licht gezien krijgt de Antilliaanse delegatie het karakter niet geheel en al representatief te zijn.

Fr Beaujon ere-lid AVB

Oranjestad. — In de Algemene Ledenvergadering van de AVB werd op voorstel van het AVB-bestuur de oud-voorzitter de heer F. J. C. Beaujon, beter bekend als Fred Beaujon tot erelid van de AVB benoemd.

De heer Beaujon, die sedert 1947 het voorzitterschap van de AVB uitoefende en ongeveer 7 jaren lang het wel en wee in onze bewogen voetbalwereld medemaakte, heeft steeds door zijn tactvol optreden het voetbalschip door de woelige Arubaanse voetbalgolven weten te leiden en dat is een prestatie op zichzelf waard. De AVB is onder de kundige leiding van de heer Beaujon tot een aanzienlijke bond uitgebreid.

Wij kunnen het voorstel van het Bondsbestuur om de heer Beaujon het erelidmaatschap te verlenen, dan ook niet anders dan toejuichen.

Het zijn van voorzitter van de AVB is geen gemakkelijke taak. Daarom Fred, onze hartelijke gelukwensen.

Suffisantdorp

Ten afscheid

Suffisantdorp. — Vandaag vertrekt de heer F.W. Schrader en gezin met een welverdiend pensioen naar Suriname. De heer Schrader verlaat de C.P.I.M. met een diensttijd van ruim 26 jaar. Gedurende deze periode, heeft hij 19 jaren in het Suffisantdorp gewoond, alwaar hij, jeugdvriend dat hij is, zich zeer verdienstelijk heeft gemaakt. Hij richtte o.a. de Chon Cai Winkel-groep (Groep-5 Padvinders) op, welke dank zij zijn activiteiten in de afgelopen maand het tweede lustrum kon herdenken. Tevens was hij lid van het ouderbestuur van de Groep. Ook was hij lid van de Kerkraad van De Evangelische Broeder Gemeente. Tien jaren heeft hij op ons eiland de Gemeente gediend, o.a. had hij in het Kerklokaal te Suffisant de leiding van de Zondagsschool. Velen zullen hem node zien heen gaan doch tegelijk zullen velen hem een aangename verlof in zijn vaderland toe wensen .Hij gaat zich met zijn gezin in zijn boerderij aldaar vestigen. De heer Schrader, die een getrouwe abonne was van ons blad, roepen wij een goede reis toe en wij wensen hem vele gelukkige pensioen-jaren toe.

Afscheid van Dr. Hass en ega

Willemstad. — Hedenochtend zijn van het dr Albert Plesmanvliegveld vertrokken de twee bekende diepzee onderzoekers dr en mvr. Hass, na een kort verblijf op Curaçao — waar zij de laatste hand hebben gelegd aan een film, die op de zeebodem werd opgenomen en in de naaste toekomst over de gehele wereld vertoond zal worden.

Het is voor de Nederlandse Antillen ongetwijfeld van groot belang, dat belangrijke gedeelten uit deze film zijn opgenomen in de zee rondom Bonaire en Curaçao waarbij tevens de eilanden zelf er in voorkomen. Dr Hans Hass, die reeds 16 jaar geleden Curaçao bezocht en de basis heeft gelegd voor zijn onderzee-carrière, nam onder een kopje koffie afscheid van onze verslaggever in het Hato-restaurant.

Vanzelfsprekend waren enige oude vrienden van het echtpaar Hass, zoals de heer Hakkenberg van Gaasbeek, Hagedoorn, mevr. Lenderink, alsmede zijn oude vriend en camera-collega Fischer ten afscheid aanwezig. Van de laatste kans om van gedachten te wisselen over onderzee-jacht en filmproblemen werd druk gebruik gemaakt

Zeer interessant was uit de mond van dr Hass te vernemen, dat de aantrekkelijkheid van de zee rondom Curaçao sedert zijn vorig bezoek sterk had ingeboet, aangezien het zeewater beslist tekenen van vervuiling begint te vertonen, terwijl ook de baaien niet meer de frisse aanblik vertonen van vroeger.

Dr Hass gaf als zijn mening te kennen dat deze achteruitgang in aantrekkelijkheid in niet onbelangrijke mate moet worden toegeschreven aan twee factoren; t.w. het storten van vuil in de noordkust alsmede door onvoldoende overheidstoezicht op het reinigen der tankschepen en olie-installaties, waardoor het kan voorkomen dat olie-afval producten zowel in het Schottegat alsmede in de onmiddellijke nabijheid van de kust terecht komen. Dr Hass kon zijn verwondering niet verbergen over het feit, dat enerzijds zo energiek wordt gewerkt aan de bevordering van de toeristenindustrie, anderzijds te weinig aandacht wordt geschonken aan de, zoals hij dit typisch uitdrukte, de instand-houding van het biologische evenwicht in de zee rondom het eiland. Volgens hem verdwijnen de afvalproducten en de olie slechts gedeeltelijk met de stroom in westelijke richting en een gedeelte wordt definitief door onderstromen rondom het eiland gevoerd en blijft gedeponeerd. In antwoord op een desbetreffende vraag gaf hij als zijn mening te kennen, dat een oplossing kan worden gevonden in de verbranding van het huisvuil en een streng toezicht op het schoonmaken van de schepen, dat gedeeltelijk buitengaats dient te geschieden.

HEEFT CURACAO MEER WERK?

Willemstad. — De Staten zouden het zeer op prijs stellen te worden ingelicht nopens de aanstelling van deurwaarders.

Wanneer op Curaçao zou worden overgegaan tot het aanstellen van een tweede deurwaarder, zou dit betekenen, dat er voor civiele en strafzaken samen 4 deurwaarders zijn. Op Aruba is slechts één deurwaarder, die zowel civiele als strafzaken behandelt. De vraag rijst of de werkzaamheden op Curaçao zoveel omvangrijker zijn dan op Aruba, dat dit wettigt, dat er op eerstgenoemd eiland viermaal zoveel ambtenaren nodig zijn als op laatstgenoemd eiland.

BERNADETTE, HET GEBEURDE TE LOURDES

Willemstad. — Op Dinsdag 11 Mei a.s. zullen docenten en leerlingen van het R.K. Instituut voor M.O. „Maria Immaculata", ter viering van het Maria-jaar, in de toneelzaal van Habaai, opvoeren het spel: „*Bernadette, het gebeurde te Lourdes*". De aanvang is precies op 19.30 uur gesteld.

WAARSCHIJNLIJK EIND JUNI IN BEHANDELING

Willemstad. — Naar wij vernamen, zal de zaak Marlin vermoedelijk eind Juni in behandeling worden genomen. Het O.M. schijnt met de gehele zaak reeds klaar te zijn, doch de verdediger, Mr. van der Meer heeft verzocht de zaak nog even aan te houden, daar hij ter B.T.C. zal gaan. Het verzoek, om de zaak nog even aan te houden, werd door het Openbare Ministerie ingewilligd.

VERBAAL WAS NOG NIET GEREED

Willemstad. — De zitting van het Gerecht in de Eerste Aanleg van Woensdag j.l. bracht niet veel verrassingen. Het belangrijkste geval, dat behandeld zou worden, was de zaak van de berovingen op Suffisant. De behandeling van deze zaak moest echter worden uitgesteld, daar het verbaal nog niet gereed was.

DIT WEEK-END VOOR 'T LAATST

Willemstad. — Wij wijzen er onze lezers nog even op, dat dit week-end de tentoonstelling van beeldende kunst voor het laatst te zien zal zijn in het Curaçaos Museum.

ZESDE VERJAARDAG VAN BROEDERSCHAP

Willemstad. — Morgen 9 Mei zal de Broederschap van O.L. Vrouwe van Coromoto de zesde verjaardag van zijn oprichting herdenken. Om 9 uur morgenochtend zal de hoogmis in de kerk van Wishi aan God worden opgedragen voor het geestelijk en tijdelijk welzijn van de leden van deze broederschap, terwijl s'avonds om 7 uur een plechtig Lof wordt gehouden, waardoor alle leden worden uitgenodigd.

HET WEER

Max. temp. 30.6 C (87.1 F); min. 25.4 C (77.7 F) en gem. 27.5 C (81.5 F). Max. wind 22, min. 10 en gem. 16 knopen. Vochtigheid 76%. Neerslag geen. Helder 9, licht bewolkt 7, bewolkt 6 en zwaar bewolkt 2 uren.

A. L. Hollander tot hoofd benoemd

Willemstad. — Naar wij vernemen is de heer A. L. Hollander met ingang van 1 Januari jl. benoemd tot Hoofd van de afdeling Burgerlijke Stand, Bevolkingsregister en Verkiezingen. De heer Hollander is sedert 1 Juni 1936 werkzaam bij de Burgerlijke Stand en Bevolkingsregister en als zodanig heeft hij alle afdelingen doorlopen. Zijn benoeming komt in een tijdsperiode, waarin mannen met bekwaamheid en inzicht van zaken meer dan ooit dringend gewenst zijn.

Onze hartelijke gelukwensen.

OP DOORREIS

Willemstad. — Hedenmiddag zal ex-koning Leopold met zijn gevolg Curaçao aandoen. Hierna zal de reis worden voortgezet naar Europa met de superconnie.

OP CURACAO

Willemstad. — De heer dr Vriendt, secretaris-generaal van de Caraïbische Commissie, zal enige dagen in de Antillen vertoeven. Vandaag vertrekt hij naar Bonaire.

REPORTAGES

Willemstad. — De Curom zendt hedenavond een reportage van Jan de Visser uit over de Caraïbische Toeristen Conferentie, welke op Aruba gehouden werd. Deze uitzending is te beluisteren hedenavond 22.15 uur. De heer Ph. Evertsz zal een toelichting in de landstaal verzorgen.

Morgenavond van 19.05 tot 20.00 uur zal de Curom m.m.v. de Lions een speciale uitending wijden aan Moederdag.

AGENDA

WEST-END

Zaterdag 7 en 9 p.m. en Zon. 10.30 a.m. en 8.30 p.m. *„Quo vadis"*
Zondag 4.30 p.m. *„Silver city Bonanza"* en 6.30 p.m. *North of the great divada.*

ROXY

Zater 7 en 9 p.m. en Zondag 6.30 en 8.30 p.m. „SO - BIG"
Zondag 10.30 a.m. *„Victimas del divorcio"* en 4.30 p.m. *„Marching along"*

CINELANDIA

Zaterdag 7 en 9 p.m. en Zondag 8.30 p.m. „Les miserables"
Zondag 6.30 p.m. *„Raiders of chost city."*

CARIBE

Zaterdag 6.30 *„Blue Blood"*
8.00 *„Blood haunds of Broadway"*
Zondag 6.00 *„Ivory Hunter"*
8.00 *„Genoveva de Brabante"*

REX

Zaterdag 8.00 *„Fugitive Lady".*
Zondag 6.00 *„Wild Blue Yender"*
8.00 *„Joana Bess"*

ROYAL

Zaterdag 8.00 „EL"
Zondag 6.00 *„Maria Magdalena"*
8.00 *„Aventura in Rio.*

APOTHEKEN

De weekdiensten der Apotheken worden waargenomen door *Botica Caribe* De Ruyterkade 43 A, tel. 2777 en *Botica Brion*, Brionplein 29 (O., tel. 3222.

WIT GELE KRUIS:

De Zondag en Nachtdienst wordt waargenomen door Zuster Veeris, tel. 5006.

SCHEEPSREPARATIE C.P.N. Wachtdienst heer J. Coenen, van 7 t.m. 16 uur, tel 1758.

WEEKEND-DIENST

Gouvernements-Geneeskundigen van 8 t.m. 9 Mei 1954.

In het Stadsdistrict:
Dr. T. A. J. Kroon, Mgr. Kieckensweg 36 tel. No. 3941.

In het Stadsdistrict:
Dr. C. D. ten Brink, Grebbelinieweg, tel. No. 1709.

WAAR HALEN WIJ BENZINE?

Dit weekend kunnen wij benzine halen bij: Dario Cardoze, Luna Park; H. C. Galmeyer, Cerito; Servicenter, v. Engelen; J. R. Elsevier, Gasparito; J. Isa, Stoppelweg; H. J. Scheidelaar, Mundo Nobo; Edelbron, Ruyterkade; W. H. Winkel, Hendrikplein en A. Rosa, Hato.

Emmastad

WACHTDIENSTEN C.P.I.M.:
Telegram Afdeling:
Kantoor open 05.30 t.m. 18.30 tel. 2307
Van 8 Mei 18.30 t.m. 10 Mei 05.30 J.N. F. Jung tel. 3209 — 2307
B. g. g. tel. 2400
Personeel afdeling.
Vanaf heden 12.00 t.m. Zaterdag 15 Mei 12.00 J. v. d. Oever, Valkenweg 18, J.D. tel. 4436.
B. g. g. nadere inl. tel 2400
Materialen Afdeling:
Zaterdag en Zondag, H. C. Engelsman, St. Michielweg No. 22 J.D. tel. 4504
Geneeskundige Dienst:
Van 8 Mei 12.00 t.m. 10 Mei 07.00 Dr. Blok, tel. 4229, b. g.g. tel. 2409

C. S. M.

Rederij:
Zaterdag 8 Mei G. de Rooy tel. 2076
Zondag 9 Mei H. Poot tel. 2570
Scheepsagentschap:
Zaterdag van 08.00 t.m. 18.00 kantoor tel. 2458 — 2551.
Van 18.00 t.m. Zondag 08.00 W. Punt tel. 2269.
Van Zondag 08.00 t.m. Maandag 08.00 E v.d. Werf tel 3101.
Dok Afdeling:
8 Mei van 12.30 t.m. 17.30 tel. 2276 G. Kreffer
8 Mei van 17.30 t.m. 10 Mei 7.30 J. Marcussen tel 2245

ASIENTO-THEATER

Filmliga met „Der Apfel its ab", 20.30 uur.
Zaterdag *„Walk east on Beacon".*
Zondag *„Niagara".*
Geen kinderen beneden 16 jaar.

Twee verdienstelijke KLM-ers namen afscheid

Willemstad. — Gistermiddag is in de Club „De West" van de K.L.M. op de Dr. Albert Plesmanluchthaven afscheid genomen door de K.L.M. van de heren Ir. W.J. Kelder en J.H. Wagemakers. Ir. Kelder, hoofd van het Technisch bedrijf, die zes jaar op Curaçao is geweest, zal de K.L.M. verlaten en zich in Montreal, Canada gaan vestigen, alwaar hij een functie op het Engeneering Dept. van de Trans Canadian Airlines zal aanvaarden. De heer Wagenmakers, chef vliegtechnisch Bureau, zal op eigen verzoek naar de K.L.M. in Nederland terugkeren.

Toén de heer Koster het woord nam, was de club geheel gevuld met leden van de K.L.M. In een treffende speech dankte de heer Koster de beide heren voor de goede arbeid, die zij op Curaçao voor het West-Indisch Bedrijf hebben gepresteerd en wenste hen het alle beste voor de toekomst. Daarna richtte de heer E.C. van der Kolk chef Vliegdienst het woord tot de heer Wagenmakers mede namens het grondpersoneel. Hierbij bood hij de heer Wagenmakers een kamferkist als afscheidscadeau aan. De opvolger van Ir. Kelder, de heer B. Lugten dankte de heer Kelder voor de goede vorm, waarin hij het Technisch Bedrijf heeft gevonden en verzocht de aanwezige leden van het Technisch Bedrijf hem altijd dezelfde steun en medewerking te geven, welke zij altijd de heer Kelder hadden geschonken. Hierna spraken de heer Kelder en tot besluit de heer Wagenmakers ieder een woord van afscheid en dankten zij alle aanwezigen vor de zeer gewaardeerde belangstelling ondervonden. Onder het genot van een koele dronk bleef het gezelschap daarna nog even in de club „De West" bijeen.

PROBEERDEN TOCH OVER TE STEKEN

Willemstad. — Gisteren werden in de Abraham de Veerstraat ter hoogte van Madam Frieda's Kapsalon, een moeder en dochter door een H-wagen aangereden. De moeder werd licht gewond, het meisje, 13 jaar, kwam te vallen, doch kwam met de schrik vrij. Beiden werden onderzocht door Dr. Benesch, waarna zij naar huis gebracht werden. De oorzaak van deze aanrijding was, dat zij ofschoon beiden de huurwagen zagen aankomen, toch wilden oversteken.

Er werden tevens gisteren vier lichte aanrijdingen gerapporteerd.

HAZEL SCOTT PRESENTEERT

Willemstad. — Het programma, dat Hazel Scott op Donderdag 13 dezer ten gehore zal brengen, bestaat uit de volgende werken: Ballet des Ombres heureuses van Gluck; Prelude en Fuga Bes Gr. t. uit Das wohltemperiertes Klavier van Bach; Choral Prelude Jezus Christus, de zoon van God uit de Paas, cantate „Christ lag in Todesbaden" van Bach.

Voorts speelt zij: Impromptu As gr. t. Op. 36; Nocturne F kl. t. Op. 55 No. 1 en Balade F gr. t. Op. 38 van Chopin.

In het derde gedeelte van haar optreden brengt zij ten gehore een dans van Debussy, La fille aux cheveux de lin, eveneens van Debussy en Rhapsodie C gr. t. Op. 11 No. 3 van Dohnanyi. Daarna een aantal moderne Jazz Inprovisaties, aan te kondigen door Hazel Scott.

Basketball t.b.v. Gebrekkige Kind

Dragons en Huracan de winnaars

Willemstad. — Om 19.30 uur precies traden **Huracan** en **Swallows** in het strijdperk. Het spel van Swallows was zeer goed, maar dat van Huracan was technisch beter en productiever. Huracan won met 19—11.

De hoofdwedstrijd werd gespeeld tussen **Dragons** en **Lightning.**

Lightning heeft alles op alles gezet om de sterke „Draken" een nederlaag toe te brengen. Het mocht niet lukken aangezien de „Draken" technisch veel beter speelden dan Lightning.

De „Draken" wonnen met 31—25. Er was heel veel belangstelling!

„ANNIVERSARY-CUPS WEDSTRIJDEN 1954

Willemstad. — De jaarlijkse kampioenswedstrijden zullen op 22 Mei a.s. een aanvang nemen.

In verband met het grote aantal tennisleden werd besloten klassen in te delen, n.l. Klasse A met 16 leden, Klasse B met 24 leden en Klasse C met de overige leden, terwijl de dames in Klasse D zijn ingedeeld.

Winnaar Klasse A ontvangt de **Heren „Anniversary"-wisselbeker.**

Winnaar Klasse B ontvangt een beker **in eigendom en** gaat automatisch over naar de A klasse, waarin voor hem een plaats wordt open gehouden voor mededinging naar het kampioenschap.

Winnaar Klasse C ontvangt een **beker in eigendom en gaat** automatisch over naar de B klasse, waarin hij dadelijk medeedingt naar het kampioenschap van die klasse.

Winnares Klasse D ontvangt de **Dames „Anniversary"-wisselbeker.**

Aan de hand van de bij deze wedstrijden verkregen resultaten worden ladders amengesteld.

Plan voor nog 2 atoom-duikboten

Washington. — De voorzitter van de Senaatscommissie voor de toewijzingen, Styles Bridges, heeft meegedeeld, dat Amerika nog twee met atoomenergie aangedreven duikboten zal bouwen. De minister van defensie had gevraagd in de begroting voor het op 1 Juli aanvangende fiscale jaar om de hiervoor benodigde gelden.

Azië doet niet mee aan Amerikaanse kruistocht tegen het Communisme

Asilomar. — De Birmaanse ambassadeur in de verenigde Staten, Barrington, heeft op de jaarlijkse conferentie van de raad voor wereldzaken te Asilomar in Californië verklaard, dat de Aziatische landen niet mee willen doen aan de Amerikaanse kruistocht tegen het communisme.

Hij zeide, dat hij uitdrukking gaf aan de Aziatische publieke opinie en niet noodzakelijkerwijs aan de inzichten van zijn regering.

De Aziaten zijn van oordeel, dat er een vreedzaam naast elkaar leven van de communistische wereld en de rest moet zijn, aldus Barrington. Voor zover het de Aziatische wereld betreft, is het kolonialisme het echte probleem.

Het werkelijke gevaar is niet zozeer het communisme, als de in de Aziaten opkomende wrok tegen het feit, dat men gedwongen is in armoede en honger te leven.

Honderd jaar adelborsten-opleiding

Den Helder. — Onder het motto „Den Helder Marinestad" zal van 10 t/m 17 October aanstaande het feit worden herdacht, dat het op 15 October a.s. honderd jaar geleden is, dat de eerste adelborsten voor de bij Koninklijk Besluit van 26 Juli 1854 vastgestelde opleiding aan boord werden geplaatst van Z.M. „De Rijn" te Willemsoord-Den Helder om „aldaar hun opleiding tot zee-officier te ontvangen".

Ter gelegenheid van deze feestelijke herdenking zal het grootste deel van de vloot ligplaats in de dan gereedgekomen nieuwe haven kiezen en er zullen rondvaarten worden georganiseerd langs de schepen. Parades en defilé's, bezoek van reunisten, verschillende culturele evenementen, sportmanifestaties en tentoonstellingen staan op het programma en op de marinewerf heeft men de laatste hand gelegd aan de koninklijke sloep „de gouden koets van het water", die tot in de puntjes is opgekalefaterd.

VAART EN VLUCHT

Haven: Vrachtschepen 9 in en 4 uit; tankschepen 9 in 9 uit; zeilschepen 8 in en 5 uit en 1 oorlogsschip in. Passagiers landend 3, vertrokken 1 en doorgaand 380.

Hato: Vliegtuigen 13 in en 13 uit. Passagiers landend 107, vertrokken 156 en doorgaand 38.

Milbank v Aruba nr Puent au Pietre, *Elisabeth Bakker* nr Liverpool, *Dalesman* v Pto. Cabello, *Waal* v New Orleans, *Baretta* v Aruba, *Korea* v St. Thomas, *Antoniotto Uso Di Mare* v Cristobal nr La Guaira, *Bolivar* v Las Piedras, *Cordiqueen* nr Sta. Martha, *Soerabaja Maru* v Maracaibo nr Pto. Cabello,

Het K.L.M. vliegtuig, dat Woensdag uit Curaçao vertrok, landde gisteren om 17.05 uur op Schiphol.

Het KLM-vliegtuig, dat Donderdag uit Amsterdam vertrok, landde Vrijdagavond 22.15 uur Cur. tijd op Plesmanvliegveld; het vliegtuig, dat Vrijdag vertrok, landde hedenochtend 05.20 uur Cur. tijd.

Van de Rechtbank

IN ZIJN EIGEN ZAK GESTOPT

Willemstad. — De winkelbediende-verkoper M.M. verkocht een horloge van zijn baas, Spr. & Fhn, maar stak het geld $ 10 in eigen zak. Het is jammer voor hem, maar hij werd toch ontdekt. Hij kreeg van de rechter een voorwaardelijke straf opgelegd.

DOOR HET OOG VAN DE NAALD

Willemstad. — Het gebeurt niet veel, dat personen, die in de hartstreek gestoken worden, er goed vanaf komen. Gelukkig voor E.A.W. kwam zijn slachtoffer er wel bovenop. Hij had namelijk de vrouw, waarmee hij leefde, met een mes in de hartstreek gestoken, doch het mes had de onderbuid nog niet geraakt. De dader werd poging tot mishandeling sub mishandeling ten laste gelegd. Hij kreeg echter een zeer milde straf, n.l. *f* 100.— boete.

VOOR DE RECHTER WERD HET VOORTGEZET

Willemstad. — Op Nieuwjaarsdag, toen iedereen met blijdschap het nieuwe jaar vierde, had „Mevrouw" P.M. en haar dochter P.M. een andere mejuffrouw D.M.P. uitgescholden in het bloemrijke papiamento, waarbij woorden gebruikt werden, die niet voor publicatie in aanmerking komen. Mejuffrouw P. diende bij de politie een aanklacht in. De twee dames M. kregen een tientje, maar toen wilden laatstgenoemden de scheldpartij nog even voortzetten voor de rechter. Toen werd Fls. 40.— boete gevraagd.

DE KASBEHEERDER GAAT ZITTEN

Willemstad. — Er bestaat een uitdrukking van „glasharde kerels". Deze uitdrukking schoot ons in de gedachten, terwijl wij luisterden naar hetgeen Fl. is overkomen. Deze ging met enkele vrienden zwemmen op de Jan Thiel Baai, (eigendom Marine). Onder deze vrienden bevind zich J. C.C., die zoveel van het Marinezwembad afwist, dat hij zijn vriend Fl., die een portemonnae bij zich had, inhoudende ongeveer Fls. 350.—, aanraadde, deze niet in de kleedkamer te laten liggen, daar er veel gestolen werd. F. gaf te goeder trouw zijn geld aan C. in bewaring, doch wie schetst zijn verbazing, dat, toen hij na het zwemmen het geld terug vroeg aan C. deze ontkende er iets van af te weten. Gelukkig voor F. waren er twee getuigen aanwezig, die gezien hadden, dat hij dat geld aan C. in bewaring had gegeven. C. bleef echter ontkennen, zelfs voor de rechter. De rechter hoorde de eis van het O.M. aan doch sprak de straf iets milder uit. Hij kreeg vier maanden, doch met onmiddellijke gevangenneming. De eis was zes maanden.

Sticusa antwoordt dagblad „De Tijd"

Amsterdam (ANP) — In het Amsterdamse dagblad „De Tijd" is een schrijven van de Sticusa gepubliceerd, dat min of meer een antwoord is op de beschouwing van het dagblad over de Sticusa gepubliceerd op 11 en 16 Maart j.l..

In dit schrijven wordt o.m. gezegd: „De vertegenwoordiger van de Nederlandse Antillen in Nederland, mr. N. Debrot, die tevens lid is van de Stichtingsraad van de Sticusa, heeft op een persconferentie, die op 26 Maart in Willemstad op Curaçao is gehouden zijn grote waardering uitgesproken over de uitvoerige wijze waarop in dit blad aandacht is besteed aan het culturele leven van Curaçao. Wij delen deze waardering ten... vooral ook omdat in deze artikelenreeks nog eens op heldere wijze de noodzakelijkheid van culturele samenwerking wordt bepleit. Op het ... vlak bestaat er tussen De Tijd en ons geen geschil van mening: ... de wijze waarop die samenwerking tot stand moet worden gebracht en over de elementen waaruit zij dient te bestaan, lopen de opvattingen van De Tijd niet geheel parallel met die van ons.

De Tijd bepaalt zich tot één arbeidsveld van de Sticusa, namelijk Curaçao en richt daarbij critiek op het CCC, welke critiek in drie punten is samen te vatten:

1. Het CCC zou niet de bevolking van het eiland representeren; nochtans zou het CCC de enige organisatie zijn, die door de Sticusa wordt gesteund;
2. Het CCC zou zich niet veel gelegen laten liggen aan de echte volkscultuur;
3. De Landsregering zou het CCC niet met een subsidie steunen: van de wederkerigheid zou dus niets terecht zijn gekomen.

In de brief worden vervolgens deze drie punten aan een uitvoerige beschouwing onderworpen.

Wat punt 1 betreft wordt o.m. gezegd:

„Op Curaçao, evenals elders, heeft de Sticusa naar een zo breed mogelijke samenwerking gezocht. Niemand heeft zij, toen zij haar aanbod tot de Nederlandse Antillen richtte, van die samenwerking uitgesloten. Van het moment af, dat een aantal figuren, die door Curaçao zelf, op grond van hun capaciteiten naar voren werden geschoven, bereid was gevonden het „waagstuk" van die samenwerking te ondernemen, heeft de Sticusa met het door deze mensen gevormde CCC getracht haar ideaal te realiseren. Op vele punten is zij daarin geslaagd, hetgeen ook de Tijd getuigt. Het gaat echter niet aan, zoals de Tijd ook doet, het CCC in de schoenen te schuiven, dat het pretendeert de uitsluitende representant te zijn van het culturele leven op Curaçao. Het is nooit de bedoeling van het CCC geweest alle verenigingen en organisaties te overkoepelen. Het heeft wel andere organisaties gestimuleerd en initiatieven gesteund. Men moet het CCC zien als een beweging, een werkgroep om de cultuur te bevorderen, zowel de volkscultuur als de zg. elite-cultuur, welke laatste zeker niet kan worden verwaarloosd. Immers als de intellectuele elite niet wordt bevoed, kan deze niet met vrucht onder het volk werkzaam zijn.

Bovendien is het CCC niet het enige contactpunt van de Sticusa op Curaçao. De dagbladen — met uitzondering van de Amigoe di Curaçao, welk blad sedert September 1952 artikelen uit andere bron trekt — ontvangen regelmatig persartikelen uit Amsterdam; de plaatselijke radio te Willemstad, de Curom krijgt wekelijks van de wereldomroep en transcriptieprogramma toegezonden, in welk programma de Sticusa een vaste rubriek verzorgt. Zowel aan de persartikelen als aan de transcriptieprogrammas werken redacteuren van de Tijd mee. De tentoonstellingen, die de Sticusa naar Curaçao stuurt zullen in de toekomst niet meer over het CCC lopen, doch rechtstreeks aan het Curaçaos Museum worden gestuurd. Uit een en ander blijkt wel dat het CCC geen monopolie-positie heeft gekregen van de Sticusa. Alleen om reden van efficiency is het CCC het voornaamste contactpunt.

Bij het kiezen van de leden van het Dagelijks Bestuur heeft het CCC zich niet op levensbeschouwelijk of politiek standpunt geplaatst. Slechts is gekeken naar mensen die belangstelling hebben voor cultuur. Twee leden van het Dagelijks Bestuur en drie leden van de raad van algemeen beleid zijn katholiek. Oud-landsminister Sprockel die voor de KVP deel uitmaakte van de regering, heeft verklaard de samenstelling van het bestuur volkomen acceptabel te achten en geen principiële bezwaren te hebben.

Deze bezwaren komen trouwens van Nederlandse en niet van Curaçaose zijde. Wat punt 2 betreft; van zijn oprichting af heeft het CCC gestreefd naar bevordering van de volkscultuur en wel op verschillend gebied. Als voorbeeld wordt in de brief o.m. de op verzoek van het CCC gezonden schoolbibliotheken genoemd, waarvan op het plateland veel gebruik wordt gemaakt. Ten aanzien van punt 3, de wederkerigheid, verwijt de tijd de Sticusa dat het niet aan deze instelling te danken is dat de Antilliaanse muziek in Nederland bekend is geworden. De Sticusa antwoordt hierop, dat zij zich niet op het terrein gaat begeven, waar een andere instelling — de Wereld-omroep — vruchtbaar werk heeft gedaan. Aan de tentoonstelling „Curaçao schilderend en geschilderd" heeft de Sticusa steun verleend. De vertegenwoordiger van het CCC, Mr. N. Debrot heeft zich zeer ingespannen om aan de Antilliaanse literatuur bekendheid te geven in Nederland.

Over de financien blijkt — volgen deze brief — de Tijd slecht geïnformeerd te zijn. Het Eilandsbestuur van Curaçao verleende het CCC in 1953 een subsidie van NAf. 50.000 en stelde voor 1954 NAf. 30.000 in het vooruitzicht indien aanvaardbare plannen op tafel werden gebracht. Het CCC krijgt uit Nederland niet per jaar drie ton, Nederlands, doch NAf. 30.000 plus NAf. 20.000 in de vorm van goederen en diensten.

Deze brief besluit met nog een voorbeeld en voert aan: Een zegsman van de Tijd heeft berekend dat de 100 bezoekers van het door Orobio de Castro in Willemstad gegeven concert een presentje kregen van de Sticusa van Nf. 50.— per hoofd. De kosten van deze avond zouden dus plm. Nf. 5000.— zijn geweest. Welnu, de kosten van de uitzending van deze cellist naar de West, van zijn verblijf gedurende een maand in Paramaribo, waar hij concerteerde en muzieklesen gaf aan leden van het Surinaams Philharmonisch Orkest én zijn bezoek aan Curaçao, op weg naar Nederland terug, bleven alles bij elkaar nog beneden de vier duizend gulden Nederlands.

In het slot van de brief wordt het betreurt dat De Tijd op vele gebieden onjuiste of onvolledige inlichtingen kreeg en dat het blad zich voor de publicatie van de artikelenreeks niet in verbinding heeft gesteld met Mr. N. Debrot, vertegenwoordiger van de Nederlandse Antillen te Den Haag, tevens vertegenwoordiger van het CCC in de stichtingsraad van de Sticusa. „Laat de Tijd niet uit het oog verliezen, dat voor dit geheel nieuwe werk een experimentele periode aan vrij lange duur onvermijdelijk is, een periode, waarin, binnen de gegeven financiële grenzen, wenselijkheden en mogelijkheden moeten worden overwogen en beproefd".

Tot zover een schrijven van de Sticusa als reactie op artikelen in het dagblad De Tijd over de culturele samenwerking tussen Nederland en de overzeese delen van het Koninkrijk, inzonderheid met het eiland Curaçao.

St. Thomaskring hield Curacaose idealen brandend

Willemstad. — Het jaartal was 1929. Als wij ons naar dat jaar verplaatsen, zien wij het St Thomascollege — dat sinds 1928 10 klassen MULO-onderwijs gaf — pas in 1935 nam het St Thomascollege als eerste school het officiële MULO-eindexamen van de gehele eindklas af —, staan temidden van een Curaçao, dat wij nu niet zouden hebben herkend. Het was toen nl. slechts sinds 1916, dat de CPM, later CPIM, zich hier vestigde, het jaar, waarin Curaçao kennis maakte met de kundigheid op electrisch gebied van de jubilerende OGEM, en ook het jaar van..... Urbina!! Een H.B.S. kende men toen nog niet en het waren maar een paar uitverkoren Curaçaoënaars, die, bijvoorbeeld door gunstige omstandigheden in Nederland hun kennis konden gaan uitbreiden.

Op het Sint Thomascollege was toen de alombekende Frater Canutus reeds hoofd der school — nog vele jaren mocht het St Thomascollege genieten van zijn deskundige leiding en tucht — Pater Hulsman gaf daar catechismusles en Frater Rigobert, die in de 6e klas stond, had tevens de leiding van de St Augustinus Boekhandel.

Deze personen vonden toen, dat een Mulo-opleiding eigenlijk een aanvulling nodig had voor katholieke jongemannen, die op ongeveer 18-jarige leeftijd rechtstreeks van de schoolbanken in de maatschappij werden overgeplaatst en om het contact te bewaren met deze oud-leerlingen na de school-periode, hen vertrouwd te maken met maatschappelijke factoren en te ontwikkelen in de geest en naar de beginselen van de Rooms Katholieke Kerk werd besloten de 15 jongemannen, die in 1929 van school gingen, uit te nodigen tot de eerste algemene vergadering van de Sint Thomaskring, die op 31 Januari van datzelfde jaar was opgericht.

Bij het zilveren bestaan

Deze vergadering vond op Donderdag 7 Februari 1929 plaats, waar alle uitgenodigde leden aanwezig waren, op één na, die wegens ongesteldheid verhinderd was, en de Thomaskring stak van wal.

Dit is heel in het kort de geschiedenis van de oprichting van de Sint Thomaskring, die morgen jubileert.

De eerste en enige

In zijn genre is de Sint Thomaskring de eerste en enige vereniging op Curaçao. Een vereniging met alle schakeringen, charme en soms gebreken die typerend zijn voor een echte Curaçaose vereniging. Met de geschiedenis van deze periode van Curaçao kent zich het kringleven evenwijdig

De Sint Thomaskring vangt aan onder het voorzitterschap van de Zeer eerwaarde Pater Hulsman, de vurige mede-oprichter van de Kring, die † April 1933 deze functie bekleedt, met als toegevoegde adviseurs van het Bestuur de Eerw. Fraters Canutus en Rigobert, die de Kring steeds met waardevolle raad en daad hebben bijgestaan. Het zijn altijd de grondleggers, die de koers uiteindelijk bepalen en personen, die in deze materie enigszins inzicht hebben, kunnen slechts begrijpen hoe latere successen veelal het gevolg zijn van voorzichtige en doordachte planning van voorgangers. Ook zo is het met de Thomaskring gegaan. Dit kan men begrijpen, wanneer men uit het keurige verslag, ter gelegenheid van het 12 1/2-jarig bestaan, van de hand van de welbekende Elias Morkos, die toen secretaris was, leest, dat er ook toen reeds taaie vergaderingen en ontwikkelingsavonden op religieus, economisch, maatschappelijk, wetenschappelijk en kunstgebied, met „zo nu en dan eens een huishoudelijke vergadering", werden gehouden. Uit deze verslagen kan men nagaan, dat er in de Kring over de meest uiteenlopende onderwerpen gezond en goed gedebatteerd werd door de leden, dat er zelfs meerdere malen lezingen zijn gehouden door leden, die toen nog jong en pas van school waren, en uiteraard weinig begrip hadden van verenigingsleven, toen zij in de Kring traden.

Ook aan sport werd gedacht en in 1931 werd een gymnastiek- en korte tijd daarna een tennisafdeling opgericht. De gymnastiekafdeling stond onder leiding van de heer Mersie, die blijkbaar de ziel daarvan was, aangezien deze afdeling met zijn vertrek naar Nederland ophield te bestaan. Later is in 1936 en 1937 nog aan gymnastiek en handbal gedaan. De tennisafdeling verdween ook van het toneel, om later in 1941, toen de K.S.C. een baan beschikbaar stelde, weer voor enkele korte jaren te herleven. Zij is nu ten gronde, en onze leden, die enthousiast zijn voor deze sport, kunnen niet anders dan hopen op een glorieuze come-back. Onlangs wist de gymnastiek- en volleyball-afdeling naam te maken in verschillen competities, die om te bewijzen, dat de leden van de Thomaskring „liever geen houten klazen blijven".

Hij weet alles

In April 1933 volgde de Eerw. Pater Van der Looy onze eerste voorzitter op, tot in Mei 1934 de Eerw. Pater De Bruyn z.g., de trots van de Kring en de strijder voor de jeugd van Curaçao, het voorzitterschap aanvaardde. Vooral zijn geïmproviseerde redevoeringen en causerieën waren bewonderenswaardig. Hij bezat waarlijk een overweldigende overredingskracht en wist de Kring een uitstekende leiding te geven. Zijn aftreden in 1938 was voor de Kring een zware slag, welke slechts getemperd werd door het feit, dat in zijn plaats Pater Brada, de huidige Moderator, als voorzitter optrad. De prestaties van deze voorzitter zijn enorm geweest en wie Pater Brada kent, zal zich niet verwonderen, dat hij de algemene sympathie van de Kringleden verwierf.

Evenals een voormalige secretaris in zijn verslag bij het derde lustrum van Pater Hulsman getuigde: „Hij weet alles", moet men dit van Pater Brada getuigen. Zijn lezingen en toespraken gingen uit naar de leerstellingen van Sint Thomas, coöperaties, vakbonden, sociale verzekering, economie, sociologie, huwelijksrecht van de Katholieke Kerk, men zou zo voort kunnen gaan. Dit relaas zou echter vervelend worden. Ter inlichting van degenen, die de lezingen in **de Thomaskring nooit hebben meege**maakt, kan worden vermeld, dat de lector hier vragen n.a.v. zijn betoog worden gesteld, die vaak betrekking hebben op de leer van de H. Kerk ten opzichte van het desbetreffende onderwerp.

Aan Mgr Verriet z.g., die een grote enthousiast was voor de Thomaskring, en van wie de Kring nog in de tijd, dat Z.H. Excellentie Apostolisch Vicaris was, het aanbod kreeg — bij het 12 1/2-jarig bestaan — om een recollectie voor haar te leiden, heeft de Thomaskring het te danken, dat zij zulk een rij krachtige, wijze en actieve voorzitters mocht bezitten.

Wijzigingen

In 1945 vond er een aanzienlijke wijziging plaats in de samenstelling van het Bestuur. De geestelijke werd opgenomen als moderator, terwijl het voorzitterschap voor het eerst door een lid werd waargenomen en wel door de welbekende Armand de Rooy — de Eerw. Pater Brada werd toen moderator. De niet minder bekende Alfred Donker Jr. volgde in 1946 en de heer Charles B. Debrot in 1947. In 1948 werd wederom de heer Armand de Rooy tot voorzitter gekozen, in 1949 en 1950 de heer Elias Morkos en in 1951 wederom de heer A. Donker Jr., die intussen een onvermoeide werker voor de Kring is gebleken. In 1952 werd de heer H. Da Silva tot voorzitter gekozen, in 1953 wederom gevolgd door de voortreffelijke Armand de Rooy, die deze functie tot heden bekleedt.

Zo is de Sint Thomaskring sedert haar oprichting in 1929 met 15 leden gestadig gegroeid totdat zij heden 92 leden telt.

Ook de Sint Thomaskring heeft echter haar ups en downs gekend. De crisis van 1931 — 1935 heeft zij aan den lijve gevoeld. De verslagen van toen maken gewag van werkloosheid onder de leden, alsook van „het treurig verschijnsel, dat de prestaties van de Curaçaoënaar niet genoeg door de werkgevers geapprecieerd" werden.

De problemen van deze tijd drukten ook hun stempel op de onderwerpen in de vergaderingen, waar de besprekingen van de enigma's van deze tijd op een gezonde basis plaats vond.

Als nuttige instelling weet de Kring steeds het aangename met het nuttige te verenigen en zo zien wij bij de viering van het derde lustrum op 28 Januari 1944 als feestredenaar optreden Dr. M.F. da Costa Gomez, die een lezing gaf over „De toekomst van Curaçao". Misschien is er niemand die het beter had kunnen weten! Ook onderhield de Kring toen het contact met een zuster-vereniging ,nl. „Veritas", die bij toneel, sport en culturele gelegenheden steeds met haar samen is gegaan.

Eeuwfeest Fraters

Toen de Congregatie der Fraters van Tilburg haar 100-jarig bestaan vierde organiseerde de Kring ter ere van deze congregatie, die zulk een enorm aandeel heeft in het huidig karakter van de Curaçaose samenleving, een tentoonstelling, over werken van de Fraters, die zeer werd geapprecieerd. Geen ander dan de Kring had meer de plicht deze hulde te brengen, het is haar een oprecht voorrecht geweest.

Sociaal programma

Aangezien de Kring haar leden put uit Curaçaose jongemannen, ging men in 1943 over het het samenstellen van een „Burger jongemannenrapport", waarin antwoord werd gegeven op vragen als: Hoeveel jongemannen sociale voorzieningen voor zichzelf treffen; welk aandeel zij hebben in de K.J.C.; over het peil van de ambtenarencursussen en de mogelijkheid van bijzondere cursussen; studie en behaling van aktes na de schoolperiode; verhouding tot de poëzie, lectuur en muziek; belangstelling voor de pers en over de Curaçaose burgerjongeman op Aruba. Dit verslag vond weerklank in de Curaçaose pers. Eveneens werd een verslag samengesteld over de mogelijkheid, wenselijkheid en practische uitvoerbaarheid van een ziekenfonds op Curaçao.

Ook op initiatief van de Kring en wel in het bijzonder van de Eerw. Frater Rigobert verscheen in 1943 het Katholieke Culturele tijdschrift „Lux", terwijl in 1946 het lijfblad van de Kring, „Branding", het licht zag. Dit is een uitermate interessant blad geweest en zelfs van zijden, waarvan dit niet verwacht werd, moest men, zij het schoorvoetend, toegeven dat dit blad een aanwinst was voor de Curaçaose gemeenschap.

Branding is sinds 1948 niet meer verschenen, maar zolang de vlam des levens nog in de Thomaskring brandt leeft het verlangen om dit nog eenmaal uit te geven.

Als nomaden

Men zal zich, indien men het huidig mooi clublokaal ziet, afvragen, hoe de leden ,toen zij nog als nomaden van het St. Thomascollege naar „het Vicariaatshuis", het Zeemanshuis, de Tharcisiusclub of de toenmalige ambachtsschool (boven de Paulus-drukkerij) zwierven, zo veel kunnen hebben uitgevoerd terwijl men nu in zo'n mooi gebouw spreekt over „crisis-jaren". Door de tijden is bewezen dat dergelijke situaties wel meer voorkomen.

Op 26 Augustus 1945 vierde ook de Kring, na veelbewogen jaren van gestremd kring-leven wegens schutterij, verduistering en andere activiteiten van de leden, de geallieerden overwinning, en stuurde zij op 28 Augustus d.a.v. een telegram aan H.M. Koningin Wilhelmina ter felicitatie en huldiging bij haar eerste verjaardag op bevrijde vaderlandse bodem.

Ook de toenmalige Commissie ter Voorbereiding van de Rijksconferentie wist in December 1945 de St. Thomaskring te vinden bij een enquete i.v.m. de nieuwe staatkundige reconstructie, en op 29 December 1945, onder de schaduw van het nieuwe jaar, werden de voorstellen, met een toelichting daarop, verzonden. De appreciatie hiervoor bleek heel duidelijk uit het rapport-Ellis, dat toen is uitgebracht.

In November 1949 vond het tweede „congres", ter herdenking van het 20-jarig bestaan van de Kring plaats. Dit congres duurde 3 dagen en werd besloten met een gezamenlijk ontbijt in de Thomasclub, op de Zondag, daarop volgend. Bij dit congres spraken de heren Mr. Weebr, Mr. Debrot, Pater van der Looy, Tirso Sprockel en ook Pater Brada, over verschillende facetten van de maatschappelijk leven op Curaçao. Ter besluiting hield de heer Elias Morkos, toen voorzitter, een zeer interessante speech, waaruit de Eerw. Pater Brada 53 punten wist te halen, die bij toekomstige besprekingen de moeite waard zouden zijn.

Uit deze gebeurtenissen krijgt men een idee van de grote belangstelling van de Sint Thomas Kring in alle facetten van de Curaçaose samenleving. Hieruit vloeide dat ook voort, het besef dat het volk van Curaçao naar een dag uitzag, waarop hij zich in al zijn schakeringen één kon gevoelen, vooral nu wij van de status van Kolonie overgaan naar die van een vrij en gelijkwaardig deel van een Koninkrijk. Met dit doel voor ogen was het dat Jules de Palm in de vergadering van 15 Juli 1946 voorstelde de Curaçaodag te vieren en wel op 26 Juli, de dag der ontdekking van ons geliefd eiland, de dag waarop Alonso de Ojeda voor het eerst de St. Annabaai binnenvoer en waarop Curaçao uit de vergetelheid naar voren trad.

De kring heeft steeds voor de verbreiding hiervan gewerkt en beseft nog steeds dat men een open oog zal hebben voor deze feestdag.

In September 1948 verhuisde de Kring naar de huidige „Thomasclub", en werd een ontspanningsclub opgericht, mede om meerdre inkomsten te verkrijgen teneinde dit gebouw te kunnen handhaven.

De toekomst

De tijdens zijn veranderd, de bakens zijn verzet, zelfs hoort men pessimistische geluiden over de economische toestand. Dit is de tijd voor de Thomaskring om wederom te herleven. De Katholieke jongemannen kunnen geen betere gelegenheid vinden, indien zij zich serieus achter de Thomaskring scharen, zich een breder inzicht te verwerven in het maatschappelijk leven. Vooral als men naar de prestaties kijkt van onze oudere of oudleden in deze maatschappij kunnen wij volmondig uitroepen: „Thomaskring, gij was een geslaagd experiment, moge gij krachtig voortgaan!"

Plotters in moeilijkheden door snelheid van straaljagers

Londen. — Gedurende de oorlog was op het RAF-hoofdkwartier in Londen een grote kaart waarop door WAAFS, vrouwelijke RAF-soldaten, de positie van uitgaande en inkomende vliegtuigen werd bijgehouden. De moderne vliegtuigen met jet-motoren hebben echter een zo grote snelheid, dat het in de practijk niet doenlijk is gebleken „met de hand" de posities van de vliegtuigen bij te houden. Daarom zal een automatisch systeem worden ingevoerd, gebaseerd op televisie.

GREEP UIT DE AETHER

CUROM (416.6 m)

17.30 Onder de Flamboyan' 17.50 Gramophoonplaten 18.05 Cumpleanos Feliz 18.15 Dinermuziek 6.45 Nieuws 18.55 Voor het slapen gaan 19.00 Boletin di noticia. 19.30 Wat de handel bied, 20.30 Juke-Box 10.00 Luistert U even naar Jules de Corte. 10.15 Dansmuziek. 10.45 Nieuws en Sluiting.

Zondag

9.00 Zondagmorgenmelodie 9.30 Protestantse kerkdienstuitzending 10.30 Zondagmorgenmelodie 11.30 Katholieke morgenwijding 12.05 Lunchmuziek 12.30 Caribisch en cultureelnieuws 12.45 Peter Keuder 13.00 Bringing Christ to the Nations" 13.15 Sluiting.

17.30 Voor de Protestantse jeugd 17.50 Cumpleaños Feliz 18.15 Dinermuziek 18.45 Nieuws 18.55 „Voor het slapen gaan...." 19.00 Boletin di noticia 19.30 Populair concert, 20.00 Zuid-Amerikaanse Hit-parade, 20.30 Shirley Abicair 20.45 Stephane Grappelly en zijn Quartet. De solo-pianist in dit programma is Dill Jones.

21.00 Het Londens Licht Concert Orkest o.l.v.l Michae Krein. 21.30 Een programma voor moeder 22.15 Nieuws en Sluiting.

HOYER (5.25 m)

19.00 Met de jarigen in de lucht.
19.10 Gevarieerd Programma.
19.30 Hoorspel „El Gato'
20.30 Gevarieerd pragramma.
22.00 Sluiting.

Zondag...... ..

Klassiek muziek. 10.45 Vrolijke muziek 10.00 Zondagmorgen-wijding 10.15 12.00 Sluiting.

18.00 Met de jarigen in de lucht 18.15 Gramophoonplaten 18.30 Gevarieerd Programma 19.30 Gevarieerde muziek, 19.45 Wij vliegen en landen 20.00 Populaire Dansmuziek 21.00 Sluiting.

KELKBOOM (5.50 m)

17.30 Opening 17.33 Kinderuurtje 18.03 Muziek 18.25 Voor de jarigen 18.30 Dinermuziek 19.00 Int. Sport Round Up 19.15 Muziek 19.45 Nieuws 20.00 Muziek 20.15 Dansmuziek 21.30 Sluiting.

Zondag

11.00 Opening 11.03 Klassieke Muziek 12.00 Lunchmuziek 12.25 Nieuws 12.40 Muziek 12.45 Programma van Rey de Copas 13.15 Muziek 13.30 Sluiting.

17.30 Opening 17.33 Mother's day program 18.00 Muziek 18.25 Voor de Jarigen 18.30 Dinermuziek 19.00 Muziek 19.30 Texas Furniture Store 19.45 Nieuws 20.00 Muziek 21.30 Sluiting.

P.C.J. (31.28 en 49.79 m)

18.37 Muziek. 18.42 Quiz" programma. 19.00 Nieuws 19.17 Nederlandse Dansorkesten. 19.30 Ned. Kroniek met o.a. „Haghepraet" 19.40 Nederlandse Dansorkesten. 20.23 Voor de West: 20.55 Avondgebed: Pater J. B. v. Croonenburg C.S.Sp. 20.58 Sluiting.

Zondag

18.37 Protestantse Studiodienst, 18.57 Sport 19.02 Nieuws. 19.12 Vandaag is het Moederdag'.. 19.32 Artistiek Dagboek, 19.42 Het Concertgebouw Orkest, olv. Pierre Monteux. 20.46 Sport 21.28 Sluiting.

Beursberichten

NEW YORKSE EFFECTENBEURS

New York. — De N.Y. Effectenbeurs werd ook gisteren voortgezet en wederom werd een nieuw hoogtepunt voor dit jaar bereikt onder leiding van de industrials. De winstnemingen bij het verdere verloop werden vlot verwerkt en de markt sloot zeer prijshoudend, met koersstrijgingen in de meerderheid.

Aantal verhandelde fondsen 1182; hoger 588; lager 339; onveranderd 255. Aandelenomzet 2.070.000; obligatie-omzet $ 4.010.000.

De koersen luiden:

American Tel. and Tel.	168 7/8
Anaconda	36
Bethlehem Steel	64 1/2
Dupont de Nemours	127
General Electric	119 3/8
General Motors	72 3/8
Int. Tel. and Tel.	16 5/8
Shell Oil	49 1/8
Standard Oil of New Jersey	88 1/4
U.S. Steel	46 5/8

Koningspaar bezocht Nederland

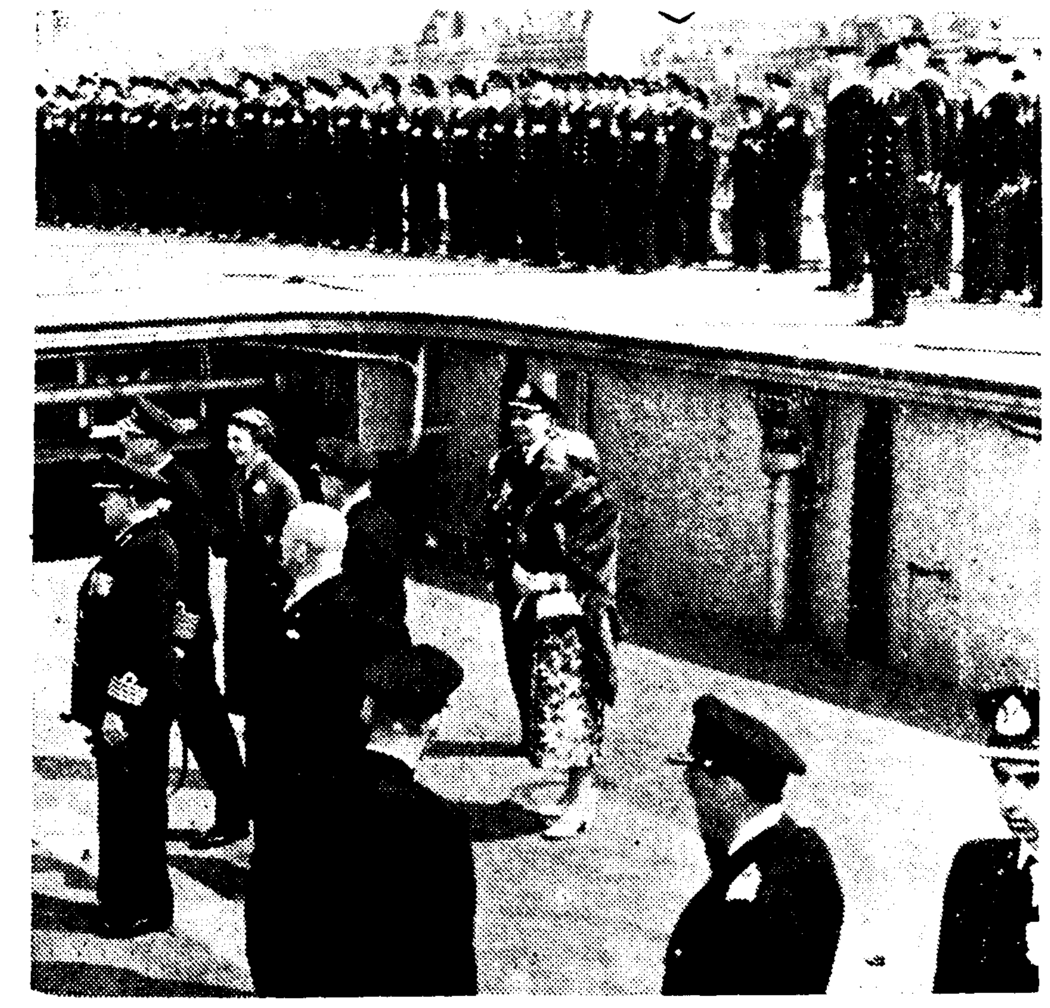
... *Toch nog een sprookje in een tijd vol nuchterheid*

Galaconcert in het Concertgebouw te Amsterdam. De beide Koninklijke echtparen op het balcon.

Statiefoto der Koninklijke Echtparen. Onmiddellijk na aankomst van de Deense Koninklijke Gasten ten paleize op de Dam, werd met welwillende medewerking van het hof een statiefoto gemaakt van hunne Majesteiten, Koning Frederik, Koningin Ingrid, Koningin Juliana en Z.K.H. Prins Bernhard.

Het Deense Koninklijke Paar bezocht ook het Nederlandse vliegdekschip H. Ms. Karel Doorman. De Koninklijke Bezoekers dalen met de vliegtuiglift in de hangar af.

Oude romantiek herleefde in straten van Nederland

Midden in een tijd van oorlogsdreiging en atoom-verschrikking heeft Nederland het sprookje beleefd van het luisterrijk bezoek van een Scandinavische Koningspaar. Koningin Juliana en Prins Bernhard hebben de Deense hoge gasten een ontvangst bereid, die in de herinnering van het Nederlandse volk lang zal blijven voortleven als een zeer bijzondere en feestelijke gebeurtenis in een tijd, die weinig reden tot opgewektheid geeft.

De Koninklijke Gasten op „Keukenhof" te Lisse, waar zij zich konden verlustigen in de weelderige bloemen-pracht van een voorjaarstuin, als men ter wereld zelden aantreft.

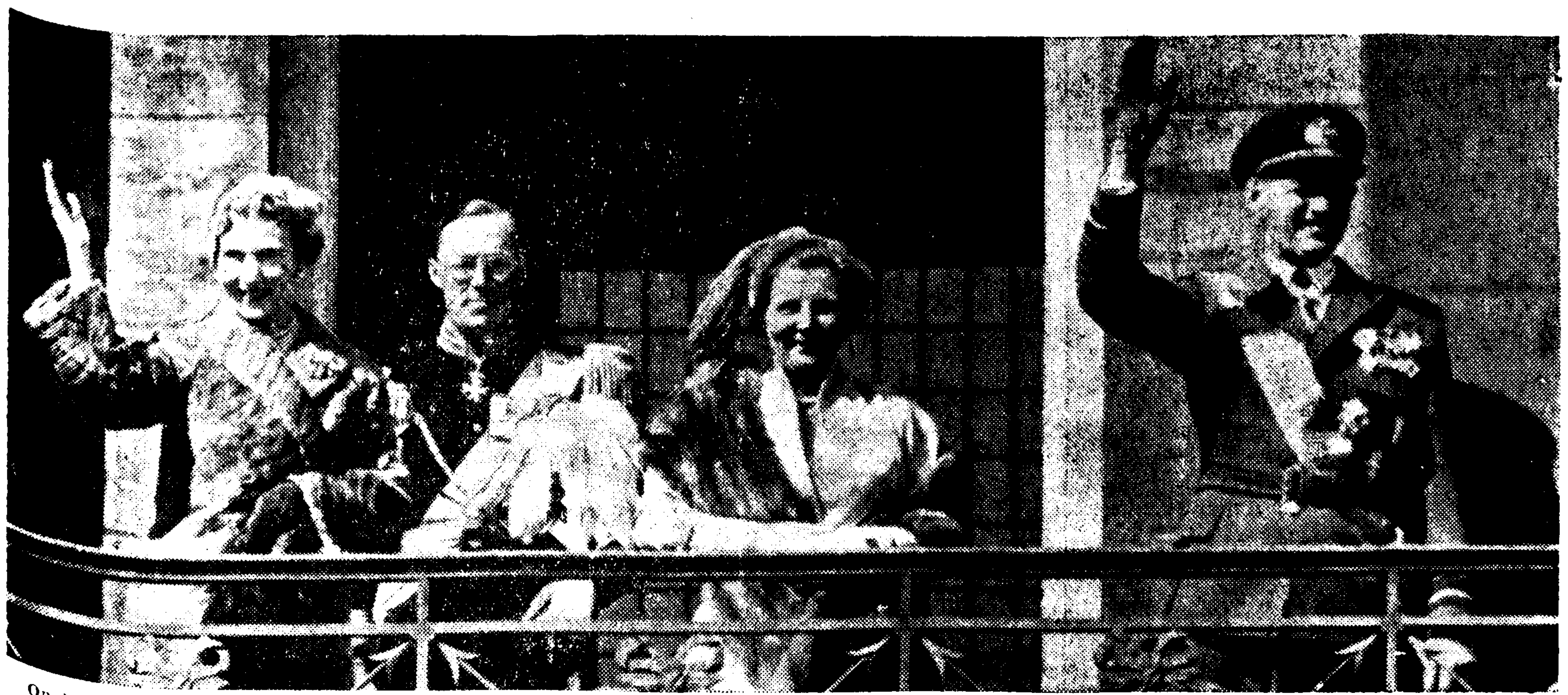
Koningin Ingrid en Koningin Juliana brachten een bezoek aan het Blindeninstituut in Huizen. Koningin Ingrid bij de kinderen, terwijl zij in de zandbak spelen.

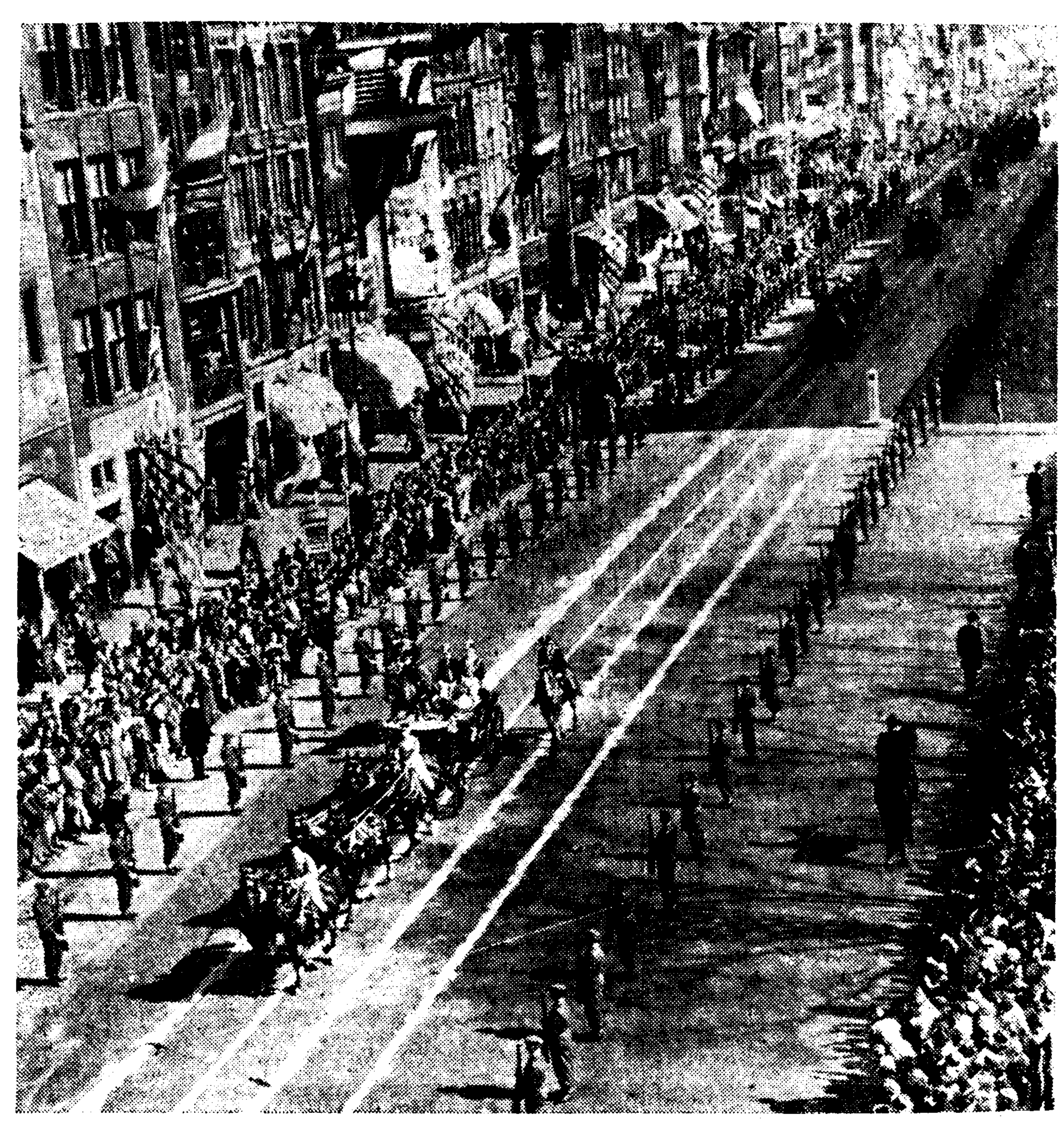
Het vertrek van het Deense Koningspaar uit Nederland. Terwijl Koning Frederik en Prins Bernhard toekijken nemen Koningin Ingrid en Koningin Juliana hartelijk afscheid van elkaar.

Een aandachtige Koningin Ingrid tijdens het concert van het Residentie Orkest in de Grote Kerk te Den Haag.

Op het balcon van het Koninklijk Paleis wuiven de Koninklijke Gasten naar de menigte die op het Dam-terrein is samengestroomd.

Een overzicht van de koninklijke stoet op het Damrak op weg naar het koninklijke paleis op de Dam.

NEHROE GAF VROEGERE HEERSERS GEEN KANS

INDIË wil belasting heffen van zijn 562 Maharadja's

Sprookjesvorsten klagen, dat zij van 70 mille per jaar niet rond kunnen komen

Op 26 Januari 1950 werd Indië een souvereine republiek. Het bleef een volwaardig lid van het Britse Gemenebest en aanvaardde de Engelse koning als „het symbool van de vrije associatie der onafhankelijke leden-staten van het Gemenebest". Dat gold naar buiten; maar minder vrij was de associatie van de 27 staten, die naar binnen de Unie van Indië vormden. Dat ondervonden de 562 Indische vorsten, die tijdens de onderhandelingen over de Indische onafhankelijkheid misschien nog wel een ogenblik gedroomd hadden van de terugkeer der feodale toestanden, vóórdat hun staatjes en vorstendommen leenplichtig werden aan de Britse kroon. Maar hun hoop ging niet in vervulling. Stuk voor stuk werden zij door de regering in New Delhi getemd en thans zijn zij verrast door een wetsontwerp, dat het inkomen van de staat Indië met 130 millioen roepiah's wil verhogen door de vorsten, die tot dusver als in een sprookje leefden, inkomstenbelasting en successierechten te laten betalen.

Er is een tijd geweest, dat deze Indische vorsten twee vijfden van de gehele wereld beheersten en ook al kan men lachen om de nogal groteske correspondentie, die door het jongste wetsontwerp is uitgelokt, de tijd is waarschijnlijk niet ver meer, dat zij zich nauwelijks meer van de gewone stervelingen zullen onderscheiden. Op 1 December van het vorig jaar schafte de Wetgevende Vergadering van Indië alle andere titels dan militaire en academische graden af. Dat was overigens niet de eerste slag, die de maharadja's trof. Hun hoop op wat meer bewegingsvrijheid na het vertrek van de Britten was binnen een maand na de onafhankelijkheid vervlogen.

Behalve Haiderabad, Kashmir en Junagadh zagen zich in die korte tijd alle Indische vorsten genoodzaakt toe te treden tot de Unie en de contrôle over de buitenlandse politiek, de verdediging en het verkeerswezen aan de centrale regering over te dragen.

Omdat hun diensten op bestuursgebied niet langer nodig waren, verloren de Indische vorsten gezamenlijk toen een bedrag van 400 millioen gulden per jaar. Eind 1948 kon ieder, die voor ceremoniële gelegenheden een olifant moest hebben, zo'n dier voor twintig pond huren bij een van de talrijke maharadja's, die „zich moesten bekrimpen".

Nu is dan de kwestie van de belasting gerezen. Eerst probeerde premier Nehroe het met schriftelijke vermaningen, die begonnen met de aanhef „Beste vriend", maar dat bracht niet voldoende op en daarom volgde toen dit wetsontwerp. Dagelijks komen nu in Nieuw Delhi brieven binnen, waarin een maharadja uiteen zet, hoe moeilijk het is om van 70.000 gulden per jaar rond te komen.

Toch zijn er nog wel vorsten, die per jaar heel wat meer ontvangen. Ongeveer 24 van hen krijgen jaarlijks 375.000 gulden, 31 moeten het doen met bedragen van 375.000 tot 150.000 gulden en 46 verdienen per jaar sommen, die variëren van 150.000 tot 75.000 gulden.

De 130 millioen roepiah's, die de centrale regering nu aan hen wil onttrekken, komt ruwweg op een bedrag van 100 millioen gulden per jaar en dat is toch wel heel andere taal dan die, welke gesproken wordt in een proclamatie van koningin Victoria uit het jaar 1858: „Wij zullen de rechten, de waardigheid en de eer van de inheemse vorsten achten gelijk de onze".

De tegenwoordige maharadja van Patiala, de 41-jarige Yuvaraj Yadavinder Singh, bofte, dat er nog geen successiebelasting bestond, toen zijn vader in 1938 stierf. Daarom kreeg hij bij zijn troonsbestijging een jaarlijks inkomen van twee millioen en een verzameling juwelen ten bedrage van 60 millioen.

De maharadja van Karpurthala heeft een collectie smaragden, die niet onder doet voor die van de laatste Russische tsaar. Het marmeren paleis van de maharadja van Gwalior is zo groot, dat twaalf gebouwen als het Witte Huis te Washington er gemakkelijk in gaan.

Zilveren treintje

De grootvader van de tegenwoordige vorst bouwde een miniatuur-spoorbaan, die bij staatsbanketten wordt gebruikt. De locomotief en de zeven wagons zijn van massief zilver. De rails kwamen op de tafel te liggen en sigaren, sigaretten en likeur voor de gasten reden daarin heen en weer. De maharadja bediende de trein zelf met behulp van een knop aan het hoofd van de tafel.

Nu zijn tal van vorsten in staatsdienst getreden. Prins Duleep Singhji is een tijdlang Hoge Commissaris geweest in Australië. De maharadja van Bhwanagor, die met Churchill in Harrow studeerde, werd gouverneur van Madras. Sommige van de armste vorsten kan men in Nieuw Delhi vinden, waar zij een club hebben geopend. De maharadja's worden arm.

De encycliek „De Virginitate"

Vaticaanstad. — De encycliek „De Virginitate" is gedateerd op 25 Maart, de feestdag van de Annunciatie, en handelt over het celibaat der priesters en de staat van kuisheid van de religieuzen.

Tegenover de ten aanzien van dit punt verspreide dwalingen stelt de Paus de leer der kerk. Als „edele beweegredenen" voor het verkiezen van de staat der maagdelijkheid boven die van het huwelijk noemt de Paus „het zich onthouden van het huwelijk, niet uit louter egoïsme, uit vrees voor de aanvaarding van de lasten ervan of ook uit hoogmoedige liefde voor de lichamelijke ongeschondenheid, maar om zich des te beter te kunnen wijden aan de dienst van God en de evenmaaste".

De Paus zegt dat het merendeel van de grote werken der Kerk gegrondvest en bevorderd zijn door priesters en mannelijke of vrouwelijke religieuzen en noemt daarbij ziekenhuizen, onderwijsinstellingen, weeshuizen en sociale hulpverlening, nog afgezien van de orden gewijd aan het apostolaat en de missiën. Dergelijke werkzaamheid — aldus de Paus — zou vrijwel onmogelijk zijn gemaakt door de zorgen voor het gezin.

De Paus keurt het belang, dat door sommigen aan de rol van het sexuele leven in het menselijk evenwicht wordt gehecht af en brandmerkt zekere huwelijksmystiek, die van de geestelijke en zelfs lichamelijke vereniging der echtgenoten een bijna onontbeerlijk middel tot Christelijke volmaaktheid maakt.

De Paus waarschuwt tegen de moderne opvattingen van de vorming van een geestelijkheid volgens welke het nodig geacht wordt seminaristen en jonge religieuzen een kuisheidsproef te laten ondergaan door hen zonder voorbehoud met de gevaren der wereld in contact te brengen.

In Suriname wordt eerst het Volkslied en daarna het Wilhelmus gezongen

Paramaribo. — Thans is beslist, dat bij officiële gelegenheden in Suriname eerst het Surinaams volkslied en tot slot het Nederlandse zal worden gespeeld. Dit ingevolge het gebruik, dat het volkslied van het grote verband het laatst moet worden gespeeld.

Nederlanders gaan in Turkije havencomplex bouwen

s' Gravenhage. — De Koninklijke Nederlandsche Maatschappij van Havenwerken heeft van de Turkse regering de opdracht ontvangen voor de aanleg van een nieuw havencomplex te Mersina in Zuid-Turkije. Het project omvat de bouw van golfbrekers en kademuren, een silohaven, een visserhaven, een marinehaven, een hout- en petroleumhaven en een industriehaven.

Met de uitvoering van deze werken zou ongeveer 2 1/2 jaar gemoeid zijn. De contractsom beloopt ongeveer 68 millioen Turkse ponden, overeenkomende met ongeveer NA ƒ 45 millioen, waarvan ongeveer de helft betaald zal worden in Nederlandse guldens.

Achtduizend televisie-ontvangstoestellen in Nederland

's-Gravenhage. — Blijkens door de N.V. Philips Gloeilampen-fabrieken te Eindhoven verzamelde gegevens waren er in Nederland op Januari jongstleden ruim 8000 televisie-ontvangtoestellen in gebruik. In België waar men evenals in Nederland de beschikking heeft over twee televisie-zenders, was het aantal in gebruik zijnde televisietoestellen aan het begin van dit jaar ongeveer even groot als in Nederland.

In Engeland, het eerste Europese land, waar men televisie-uitzendingen is begonnen, zijn 3.2 millioen televisietoestellen in gebruik. Het aantal televisiezenders in Engeland bedraagt acht en er wordt aan de bouw van nieuwe zenders gewerkt. In Frankrijk, dat vier zenders heeft, bedraagt het aantal toestellen 110.000. In Duitsland wordt door veertien zenders uitgezonden voor 36.000 ontvangtoestellen. In Amerika zijn 352 zenders in gebruik. Er zijn in dit land 28 millioen ontvangtoestellen.

SPORTIEF PLAKBOEK

Geen applaus meer om een doelpunt — De film brengt uitkomst — Wat gij niet wilt, dat u geschiedt... — 2 mln. morele hulptroepen — Zint Ferrari op wraak?

In de Franse voetbalwereld beleeft men de laatste weken de ene sensatie na de andere. Eerst is men tot de ontdekking gekomen hoe slecht de oudste club in het land, Le Havre, er financieel voor stond, daarna kwam het ene bericht over financiële mistoestanden in de clubs na het andere en thans spreekt heel Parijs over de moeilijkheden, die zich voordoen in de enige eerste klasser die de Franse hoofdstad nog heeft: Stade Français. Met lede ogen moeten de Parijzenaars de laatste weken aanzien hoe Stade Français, de club, waarin Rijvers speelt en uitblinkt, steeds verder zakt op de ranglijst. Er moet zelfs heel veel gebeuren, wil de ploeg niet, zoals de Racing Club de Paris het vorig jaar, degraderen naar de tweede divisie. Sinds de 31ste Januari heeft Stade Français geen enkele overwinning meer behaald. In totaal zijn sinds die datum slechts drie punten veroverd en het gevolg is, dat de ploeg nu op de één na laatste plaats van de ranglijst staat.

Wekenlang heeft men gezocht naar de oorzaak van het plotselinge terugvallen van Stade. Eerst schoof men de schuld op de pech, waarmee de Parijzenaars te kampen hebben gehad. Bijna steeds waren twee of drie spelers geblesseerd. Maar ook dat liedje gaat al enkele weken niet meer op, want de laatste tijd is de Stade wel au grand complet binnen de krijtlijnen verschenen. Er moest echter een zondenbok zijn. Welnu, hij is gevonden. Het is doelman Dominique Colonna, althans, dat heeft de directeur van Stade Français beweerd. Dat zal dan wel. Vreemd is die uitspraak dan ook wel weer, want de meeste wedstrijden, die de Stade heeft verloren waren met de cijfers 1—0 of 2—1. Weet U, wat er aan Colonna mankeert? Hij commandeert de verdediging niet, hij is niet snel genoeg, aarzelt te dikwijls en blijft te lang op de doellijn staan. Men zou zo zeggen, er deugt dus niets van. Toen Stade's directeur al de gebreken had opgesomd, voegde hij er aan toe: „Mevrouw Colonna zal voortaan niet meer kunnen applaudisseren als haar echtgenoot de bal niet heeft gestopt. Colonna heeft zijn laatste wedstrijd voor Stade Français gespeeld".

U begrijpt dat deze woorden nogal enige opschudding hebben verwekt. Vooral als U bedenkt, dat Colonna's echtgenote de kleindochter is van de trainer Delfour, die in December door de directie van Stade Français is ontslagen. Bovendien, zo beweert, verklaart, ja getuigt iedereen, heeft de dierbare wederhelft van Stade's doelverdediger zich nimmer verheugd in een nederlaag van de Parijse ploeg. De Franse hoofdstad heeft in elk geval weer stof voor een opgewonden conversatie.

FERRARI zint nog steeds op wraak

Enzo Ferrari schijnt het de Italiaanse regering en de Italiaanse industrie nog steeds niet helemaal vergeven te hebben, dat zij hem niet financieel gesteund hebben bij het vervaardigen van de race-wagens voor het nieuwe seizoen. Het was inderdaad wel pijnlijk voor Ferrari, dat hij zijn mensen zo lang in onzekerheid heeft gelaten over de toekomst. Er zijn coureurs geweest, die toen maar de veiligste weg hebben gekozen, hun contract niet hebben verlengd en een nieuwe baas hebben gezocht en gevonden. Ferrari zit met de brokken. Hij heeft nu wagens, maar geen keurcorps van coureurs meer. Erg verwonderlijk is het dus ook niet, dat overal geruchten circuleren, dat Ferrari van plan is met zijn hele hebben en houden naar Zwitserland te vertrekken en daar zijn werk voort te zetten. Misschien heeft Ferrari de geruchten zelf wel gelanceerd om zo alsnog regering en industrie uit te dagen toch nog met de nodige contanten voor de dag te komen. Feit is tenminste, dat Ferrari geweigerd heeft de geruchten te bevestigen of tegen te spreken. „Dit is een zakelijke aangelegenheid", zo vertelde hij „en natuurlijk kan ik daar niets over zeggen".

In de Italiaanse bladen heeft men intussen kunnen lezen, dat Ferrari binnenkort een filiaal van zijn fabrieken gaat openen in Lugano. Hij zou dan kunnen toetreden tot de Zwitserse automobielclub en zijn wagens laten rijden onder de Zwitserse kleuren. In deze berichten wordt voorts verklaard, dat Ferrari besloten heeft te breken met de Italiaanse automobielclub omdat zij geweigerd zou hebben Ferrari of een van zijn vertegenwoordigers toe te laten tot haar sportcommissie.

Overlopers

Oxford en Cambridge weten weer precies waar ze aan toe zijn. De boat-race, de honderdste nog wel, is weer achter de rug. De overwinning in deze race op de Theems ten aanschouwe van tienduizenden toeschouwers heeft Oxford ook tienduizenden supporters opgeleverd. Men schat het aantal overlopers — zij die Cambridge eerst verafgoodden maar nu verguisen — op ongeveer twee millioen. Oxford weet het volgend jaar dus waar het aan toe is. Tijdens de boatrace in 1955 kan het rekenen op een aanhang, die het aantal supporters van Cambridge verre overtreft. Als Cambridge wint... ja, dan is Oxford zijn twee millioen aan morele hulptroepen weer kwijt aan Cambridge. Oxford verdient overigens wel, dat het momenteel zo in de gunst van de massa staat. Het heeft immers de eerste en de honderdste boat-race gewonnen. Wat daar tussen in is gebeurd is immers niet belangrijk...

Toch in eigen doel

Enige tijd geleden hebben Oostenrijk en Hongarije, de sterkste ploegen van het Europese vasteland, weer tegen elkaar gespeeld. Het strijdtoneel was Wenen. Hongarije heeft gewonnen; met 1—0 en na heel veel moeite. Toen het laatste fluitsignaal was gegeven, wist men dus, althans **wat de uitslag betreft, hoe de zaken stonden. Over de vraag, wie het beslissende doelpunt gescoord zou hebben,** heeft men echter geruime tijd in het duister getast. Eerst veronderstelde men, dat de Oostenrijkse spil Happel de bal in eigen doel geschoten had, daarna scheen men het er over eens te zijn, dat de Hongaar Kocsis de gelukkerheid. De film, die in vele sportieve aangelegenheden uitkomst heeft gebracht, heeft ook dit raadsel opgelost. De opname laat namelijk duidelijk zien, dat de Hongaar Budai de bal dwars voor het Oostenrijkse doel in de richting van Kocsis speelde. Voor deze de bal echter kon bemachtigen heeft Happel de bal echter onderschept en hij kreeg het ronde ding toen zo ongelukkig op zijn schoen, dat hij in eigen doel schoot.

Londen. — De Havilandfabrieken hebben, hangende het onderzoek naar de ongelukken met de „Comets" de fabrikatie van straalvliegtuigen van het type „Comet" 2 en 3 opgeschort, aldus een mededeling van de maatschappij.

Mevr. Roosevelt's hoofd met vermiljoen poeder besmeerd

De ideale grootmoeder

De chauffeur Silvio Marmo uit Cueno (Italië) zat op zekere avond wat achter zijn stuur te kukkebollen. Hij droomde, dat zijn grootmoeder hem vijf geluksgetallen in het oor fluisterde: 27, 7, 48, 25 en 17. Hij waagde er 200 lire aan en won 105.000.000 lire

Jammer genoeg bevat de wet op de nationale loterij een beperkende clausule, zodat hij slechts 30.000.000 lire in handen kreeg. Silvio gaat nu een proces beginnen tegen de staat, omdat hij de rest ook wil hebben. Een duidelijk voorbeeld, dat de mens toch eigenlijk nooit tevreden is. En dan nog wel met zo'n grootmoeder!

Mevr. Roosevelt en de slangenbezweerder

„Haal dat beest weg, doe weg dat beest". zei mevr. Roosevelt, toen een slangenbezweerder haar te Agra (Indië) een tweekoppige slang liet zien; met een kop aan elk einde. Zij had staan kijken, hoe hij wrede cobra's en verschrikkelijke pythons met zijn ogen en zijn fluitspel wist te bedwingen, maar de slang met twee koppen vond ze toch te erg. Het is aardig om er op een afstand naar te kijken, maar zo dichtbij....

Mevr. Roosevelt had die dag nog andere sensationele ervaringen, want het was een dag, waarop een of ander Indisch feest gevierd werd. Groepjes jongelui hielden bijvoorbeeld alle auto's aan en bespoten de inzittenden met gekleurd water. Toen mevr. Roosevelt een bezoek bracht aan verschillende gezinnen, werd haar hoofd besmeerd met vermiljoenachtig poeder, hetgeen betekent, dat haar alle goeds wordt toegewenst.

Hollywood-tanks

De commandant van een Brits regiment in Korea, kolonel Sir William Guy Lowther, heeft zich in een fabriek te Leeds, waar de beroemde Centurion-tanks geconstrueerd worden, niet erg complimenteus over de Amerikaanse tanks uitgelaten. „De Amerikaanse tanks in Korea", zei hij, „zijn gemaakt voor Hollywood, maar niet om mee te vechten". Volgens hem zijn twee Amerikaanse tanks nog niet zo veel waard als één Centuriontank. Als voorbeeld noemde hij een voorval, waarbij 52 tanks der geallieerden — voor de helft Britse en voor de andere helft Amerikaanse — in een Chinees mijnenveld terecht waren gekomen.

Later konden alle Britse tanks op eigen kracht wegrijden, terwijl alle Amerikaanse tanks moesten worden gesleept.

Voorlopig geen kleuren-televisie in Europa

Bonn. — Duitse televisie-deskundigen achten het in de eerste vijf of tien jaren nog niet mogelijk het Europese televisie-publiek op uitzendingen in kleuren te vergasten.

De vakafdeling televisie van het verbond der Duitse electro-industrie is tot deze conclusie gekomen na een intensieve bestudering van de ontwikkeling der kleurentelevisie in Amerika.

De ervaring had daarbij uitgewezen, dat de kleurenontvangers voorlopig zo duur zouden zijn, dat zij moeilijk zouden kunnen worden afgezet. Voor Duitsland werden de kosten van zulk een ontvanger op ongeveer vijfduizend Mark geschat.

De vakafdeling heeft in haar rapport echter het vertrouwen uitgesproken, dat de Duitse televisie de mogelijkheid zal vinden om mettertijd de zwart-witapparaten met geringe kosten in kleurenontvangers te verbouwen.

Tik, ik heb je weer

De Oostenrijkers zijn uiteraard nog al ontevreden over de uitslag van deze landenwedstrijd. Het publiek langs de lijnen hoopte alsmaar, dat juist hun favorieten de eersten zouden zijn, die Hongarije de eerste nederlaag na de bevrijding zouden toebrengen. Het heeft dan ook niet nagelaten alle mogelijke middelen aan te wenden om de spelers aan te moedigen. Het Franse sportblad „L'Equipe", dat steeds, alvorens een verslag te beginnen eerst in het kort opsomt, hoe de weers- en terreinomstandigheden waren, hoeveel toeschouwers er waren en hoeveel geld er in 's penningmeesters laatje is gekomen, vervolgens wie en wie er voor de doelpunten hebben gezorgd en tenslotte ook een kort en bondig oordeel geeft over de leiding van de scheidsrechter, vertelde van de Italiaanse referee bij deze wedstrijd, dat de goede man uitstekend geleid had, ondanks het feit dat zijn taak helemaal niet gemakkelijk was, omdat het chauvinistische Oostenrijkse publiek alle redelijkheid uit het oog verloren had.

Eén keer hebbben de Oostenrijkers gebruld van verontwaardiging. De Hongaar Puskas schijnt zich niet verenigd

te kunnen hebben met de wijze, waarop hij eens door Oostenrijks rechtsbuiten Halla werd aangevallen. Korte tijd later, toen de bal heel ergens anders was en de scheidsrechter ook in geen velden of wegen was te bekennen, heeft hij Halla een „lichte tik" tegen de hiel gegeven. U had eens moeten horen hoe er vanaf de tribunes gereageerd is. Halla heeft welgeteld twee volle minuten liggen „kronkelen van de pijn" en is daarna dertig seconden — hoe nauwkeurig is alles vastgelegd — verzorgd voor hij weer helemaal fit was.

Brussel. — De Waalse accordeonist Edmond Delcambe heeft in de herberg „Het witte schaap" te Blankenberge het wereldrecord accordeonspelen op zijn naam gebracht door gedurende bijna 218 uren aan een stuk te spelen. Hij moest wegens een te snelle polsslag opgeven.

Uit het verleden der Amerika's

Zijn de Kleine Antillen de geboortegrond der legendarische Amazones?

Taïno's en Caribs: de oude bewoners van de Caraïbische „gelukseilanden"

(Van een medewerker)

Mexico heeft zijn Azteken, Midden-Amerika zijn Maya's en oude Panamese beschaving, Peru zijn Inca's. Kunnen ook de Antillen op een dergelijk groots verleden bogen? Het antwoord, dat de wetenschap op deze vraag geeft, is: ja en nee. Nee, omdat, voor zover dat nagegaan kan worden, op de Caraïbische eilanden nooit een beschaving heeft gebloeid, waarvan bouwwerken, beeldhouwkunst en sociale organisatie die der beroemde oude rijken van het Amerikaanse vasteland konden evenaren. Maar toch ook ja, omdat in het ver verleden in de Antilliaanse wereld stammen hebben geleefd, wier levensgewoonten alleszins merkwaardig waren. Komende uit Zuid-Amerika zijn zij, via de eilanden-boog der Caribbean, doorgedrongen tot op de Bahama's. De vreedzame levensgewoonten van één der grootste dier stammen, de Taïno's, brachten de Spanjaarden er toe het gebied, dat zij bewoonden, de „gelukseilanden" te noemen, terwijl de krijgshaftigheid van een andere belangrijke stam, die de Antillen heeft bewoond, die der Caribs, waarschijnlijk de oorsprong is van de beroemde legende der vechtlustige Amazones.

Carib-mannen en -vrouwen spraken elk een eigen taal

Van de alleroudste bewoners der Antillen weet men zeer weinig. Men neemt aan, dat het woeste volkeren waren, afkomstig van het Noord-Amerikaanse vasteland, jagers en vissers met zeer primitieve gewoonten. In Florida vindt men hier en daar nog merkwaardige schelpenbergen. Men vermoedt, dat het primitieve volk, dat deze bergen bouwde, in het ver verleden ook de Caraïbische eilanden heeft bewoond.

In later tijd, maar waarschijnlijk ook al weer aanzienlijk meer dan duizend jaar geleden, zijn deze wilde volkeren verdrongen door stammen, die, komende uit Zuid-Amerika, met kano's overstaken naar de Antillen. Zij behoorden tot de grote Zuid-Amerikaanse volksgroep der Arawaken en men noemt hen, daar zij, eenmaal op de Caraïbische eilanden gevestigd, geheel eigen gewoonten aannamen, meestal de Taïno's.

Van hen weet men veel meer dan van hun woeste voorgangers. Spaanse missionarissen, die hen op Cuba, Jamaïca en Haïti aantroffen, hebben hun leven en gebruiken nauwkeurig bestudeerd en daarover belangwekkende rapporten samengesteld. In het algemeen waren de Taïno's een vredelievend mensenslag, ook al stonden zij, wanneer er oorlog gevoerd werd, hun man (en hun vrouw, maar daarover straks). Zij woonden in dorpen, beoefenden de landbouw en de visvangst, weefden hun eigen kleren en hadden het ver gebracht in het bewerken en bakken van potten en ander aardewerk.

Een aantal dorpen der Taïno's tezamen vormde een eenheid onder een eigen hoofdman of cacique. De grootte van het gebied, dat een cacique bestuurde, was verschillend. Op Jamaïca bijvoorbeeld waren alle dorpen der Taïno's verenigd onder één cacique. Op Cuba echter bestonden wel vijf Taïno-rijkjes, elk onder een eigen cacique.

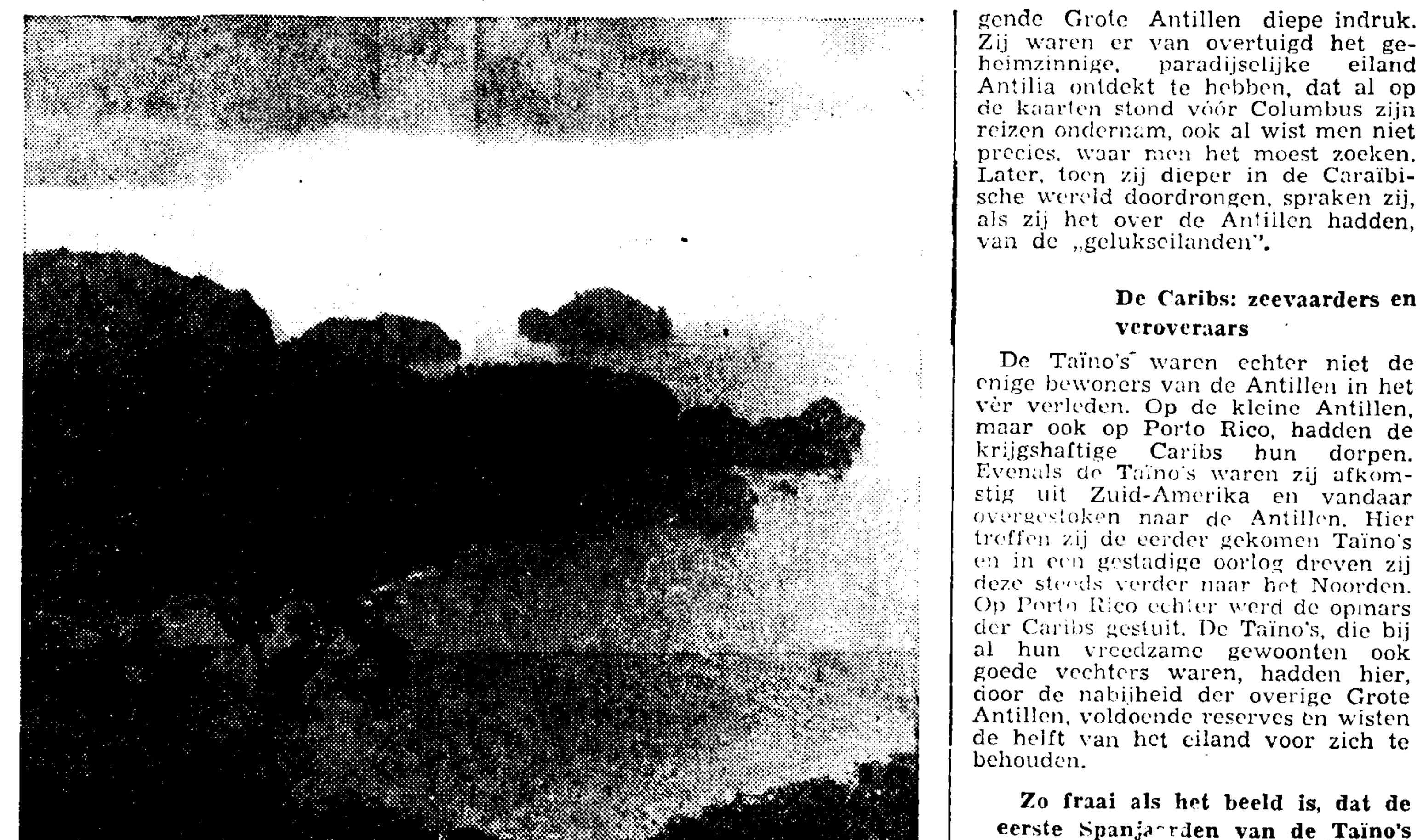
Sprekende voorbeelden

De caciques waren geenszins onbestreden heersers over de Taïno's. Om hun gezag te handhaven moesten zij dikwijls de hulp inroepen van tovenaars, die de leiding hadden bij de afgodendienst der Taïno's. Deze had plaats in speciale, dikwijls eenzaam gelegen hutten, en de cemi's (afgodsbeelden) der Taïno's speelden er een voorname rol bij. Sommige dezer cemi's konden, naar de Spaanse missionarissen ons vertellen, spreken, waarbij het merkwaardige zich voordeed, dat hun uitspraken er altijd op gericht waren het gezag der caciques of hoofdlieden te steunen.

Een missionaris op Haïti, die dit begrijpelijkerwijze niet vertrouwde, onderwierp de hut, waar de afgodsbeelden waren opgesteld, aan een nader onderzoek. Daarbij ontdekte hij, dat het voornaamste beeld hol was en door een holle stam verbonden met een schuilplaats in de achterwand van de hut. Wilden cacique en tovenaars, dat het afgodsbeeld sprak, dan zorgde de hoofdman er voor, dat één van zijn vertrouwenslieden in de schuilhoek plaats nam......

Roes door tabak

Caciques en tovenaars hadden trouwens nog een andere manier, om de toekomst te voorspellen en mededelingen van belang te doen aan de leden van de stam, en dat was tijdens de areitos, heidense ceremoniën, waarbij veel gedanst en gezongen werd. Enige dagen te voren liet een cacique of tovenaar zich opsluiten in een eenzaam gelegen hut in het bos. Daar bedwelmde hij zich door het kauwen en roken van tabaksbladen, tot — mede doordat hij geen voedsel tot zich nam — een soort roes optrad, waarin hij allerlei voorspellingen deed.

Aan de kust van het eiland Trinidad schijnt slechts weinig veranderd, sinds de krijgshaftige vrouwen der Caribstammen — door wie waarschijnlijk de legende der Amazones is ontstaan — hier oefenden in het schieten met pijl en boog, terwijl hun mannen veroveringstochten naar andere eilanden der Antillen voorbereidden.

Zo moet tijdens een areito een cacique op Haïti voorspeld hebben, dat op zekere dag „goden" uit het Oosten op het eiland zouden landen en dit veroveren. Evenals in het rijk der Azteken hield men, toen Columbus en zijn mannen op de Caraïbische eilanden landden, de Spanjaarden dan ook voor hogere wezens. De wijze, waarop sommige Spanjaarden — de goeden, en vooral de padres, niet te na gesproken — de bewoners van de Antillen behandelden, heeft aan dit geloof echter spoedig een einde gemaakt.

Op de Spanjaarden, die nog niet geheel door gouddorst verblind waren, maakte de betrekkelijk vreedzame samenleving der Taïno's op de prachtige, rijk door de natuur gezegende Grote Antillen diepe indruk. Zij waren er van overtuigd het geheimzinnige, paradijselijke eiland Antilia ontdekt te hebben, dat al op de kaarten stond vóór Columbus zijn reizen ondernam, ook al wist men niet precies, waar men het moest zoeken. Later, toen zij dieper in de Caraïbische wereld doordrongen, spraken zij, als zij het over de Antillen hadden, van de „gelukseilanden".

De Caribs: zeevaarders en veroveraars

De Taïno's waren echter niet de enige bewoners van de Antillen in het vèr verleden. Op de kleine Antillen, maar ook op Porto Rico, hadden de krijgshaftige Caribs hun dorpen. Evenals de Taïno's waren zij afkomstig uit Zuid-Amerika en vandaar overgestoken naar de Antillen. Hier troffen zij de eerder gekomen Taïno's en in een gestadige oorlog dreven zij deze steeds verder naar het Noorden. Op Porto Rico echter werd de opmars der Caribs gestuit. De Taïno's, die bij al hun vreedzame gewoonten ook goede vechters waren, hadden hier, door de nabijheid der overige Grote Antillen, voldoende reserves en wisten de helft van het eiland voor zich te behouden.

Zo fraai als het beeld is, dat de eerste Spanjaarden van de Taïno's schilderen, zo zwart is dat van de Caribs, die nog wel hun naam aan het Caraïbische gebied hebben gegeven. Zij waren ongetwijfeld veel minder beschaafd dan de Taïno's en golden als krijgshaftig, maar ook als wreed en onbetrouwbaar. Het staat vrijwel vast, dat zij menseneters zijn geweest. Maar ook waren zij uitmuntende zeevaarders, die herhaaldelijk optraden als zee......rovers.

Typisch voor de stam der Caribs is ook, dat zij twee talen hadden, een mannen- en een vrouwentaal. De vrouwentaal vertoont veel invloeden van de taal der Taïno's. Men voert dit terug op het gebruik der Caribs om, als zij een volk hadden overwonnen, de mannen te doden, maar de vrouwen te huwen. Deze „vrouwen van vreemde stam" deden het werk in de hutten en op de akkers, terwijl de eigenlijke Carib-vrouwen zich meer aangetrokken voelden tot mannelijke [illegible]

Ook de vrouwen trokken ten oorlog

Verschillende Spaanse kroniekschrijvers vermelden, dat de Carib-vrouwen zeer bedreven waren in de krijg en dat zij in de voortdurende oorlogen, die hun mannen voerden, met groot enthousiasme meevochten. Geen vonder, dat de Spanjaarden, nog vóór zij grondig met de Caribs kennis hadden gemaakt, van de Taïno's allerlei vreemde verhalen hoorden over „vrouwen, die geen vrouwenwerk verrichten, maar vechten met pijl en boog, terwijl zij het lijf omgorden met een harnas van koperen platen".

Uit deze, rechtstreeks op de Carib-vrouwen terug te voeren, verhalen zijn, naar men thans vrij algemeen aanneemt, de legenden van het rijk der Amazonen ontstaan, een rijk, dat alleen door vrouwen bestuurd zou worden en dat de Spanjaarden in de zestiende eeuw even hardnekkig hebben gezocht als het, eveneens legendarische, goudland El Dorado.

Om er in de oorlog krijgshaftiger uit te zien lieten de Carib-mannen hun haar lang groeien en beschilderden zij hun baardeloze gezichten in allerlei kleuren. De Carib-vrouwen omsnoerden hun benen vlak onder de knie en even boven de enkel met banden, om zwaardere beenspieren te krijgen......

Overigens behoorden de Caribs tot naar alle waarschijnlijkheid tot de volkeren, bij wie de merkwaardige gewoonte der couvade bestond. Men bedoelt hiermee de gewoonte van de mannen om, als hun gezin vermeerderd was met een zoon, een vrijwillige rust- en vastentijd te houden, die bij de Carib-mannen meer dan een maand duurde. Als zij eindelijk uitgeput uit hun hut te voorschijn kwamen, moesten zij nog maandenlang bepaalde spijzen laten staan, omdat het eten daarvan ongeluk zou brengen aan hun zoon......

Anders dan van de Azteken, Maya's en Inca's, die grote bouwwerken nalieten, is er van de tijd, dat de Taïno's en Caribs op de Antillen heersten, weinig meer over. Slechts enkele vergeelde kronieken, geschreven door vergeten Spaanse monniken, kunnen ons terugbrengen tot de tijd, dat zij op de „gelukseilanden" hun [illegible]

Het einde van twee wonderlijke carrières

Duff Cooper was te menselijk, lord Simon te verstandelijk om Churchill's plaats in te kunnen nemen

Wat bepaalt het formaat en het succes van een staatsman? Waarom stranden sommige uiterst begaafde mannen, kort vóór zij de hoogste top in het staatkundig leven van hun land hebben bereikt, op de klippen der politiek en waarom bereiken anderen, die nauwelijks meer begaafd lijken, zonder kleerscheuren de hoogste functies?
Deze vragen zullen onwillekeurig bij menigeen zijn opgekomen, toen in de eerste weken van 1954, kort na elkaar, twee Engelse staatslieden overleden — lord Simon en Duff Cooper — die, bij alle onderlinge verschillen, dit met elkaar gemeen hadden, dat men in beiden lange tijd een toekomstig minister-president van Engeland heeft menen te zien.

„Misschien heb ik mijn politieke loopbaan vernietigd"

Lord Simon — oudere lezers waarschijnlijk beter bekend onder zijn vroegere titel sir John Simon — was de oudste van de twee. (Hij werd in 1873 geboren). Hij was, evenals Churchill, in de vorige oorlog reeds minister en beheerde toen zelfs het belangrijke departement van binnenlandse zaken. In 1917 trad hij af, omdat hij zich, als principiëel tegenstander van verplichte militaire dienst, met de invoering van dit stelsel in Engeland niet kon verenigen. Lord Simon, zelf een plichtmens, meende, dat alleen een vrijwilliger zijn land goed zou kunnen dienen.

Duff Cooper was in die jaren nog een jong, onbekend ambtenaartje op het ministerie van buitenlandse zaken, die, zeer tot zijn spijt, gedwongen werd de eerste oorlogsjaren op zijn bureau door te brengen. Pas in 1917 — een veelbetekenend jaar in zijn leven en in dat van lord Simon — kreeg hij verlof als officier van het garde-regiment grenadiers naar de loopgraven in Vlaanderen te vertrekken.

Lord Simon bleef niet lang buiten de politiek. Brillant advocaat als hij was, gold hij voor één van de grootste juridische genieën van Engeland en in 1927 maakte men hem voorzitter van een commissie, die, na een onderzoek ter plaatse, een nieuwe grondwet voor India op moest stellen. Hij kweet zich op voortreffelijke wijze van deze taak, maar zijn arbeid kon niet verhinderen, dat India zich, onmiddellijk na de Tweede Wereldoorlog, los maakte van het moederland.

Het was niet de enige teleurstelling,

Lord Simon (de vroegere sir John Simon)

die lord Simon beleefde. Het merkwaardige feit doet zich voor, dat deze uiterst begaafde rechtsgeleerde met zijn flair voor politiek feitelijk maar heel weinig positiefs in zijn lange leven heeft weten te bereiken. Hij was een overtuigd liberaal en jarenlang leider van een belangrijke groep in de liberale partij, maar hij heeft moeten beleven, hoe de eertijds zo machtige partij der „whigs" ineen schrompelde tot het dwergpartijtje, dat zij thans nog is. Hij was een even overtuigd tegenstander van de doodstraf als van de militaire dienstplicht, maar ondanks zijn herhaalde acties heeft hij nooit kunnen bereiken, dat de doodstraf uit de Engelse strafwetten werd geschrapt.

Bij Hitler.

Ook als minister bereikte hij minder dan zijn vele vrienden en bewonderaars van hem verwachtten. Als minister van binnenlandse zaken en later van financiën deed hij weinig van zich spreken en als minister van buitenlandse zaken stond hij in de dertiger jaren aan felle critiek bloot. Lord Simon was een overtuigd aanhanger van de ook door de premier Neville Chamberlain beleden stelling, dat een vergelijk tussen Hitler-Duitsland en Engeland zeer wel mogelijk was. In 1935 bezocht hij, samen met Eden, die destijds zijn plaatsvervanger was, Hitler. Dr. Schmidt, de befaamde tolk van de „Führer", beschrijft in zijn mémoires, hoe de toenmalige sir John Simon tijdens de lange alleenspraken van Hitler kennelijk zijn best deed de Duitse dictator te begrijpen en hoe hij, in het daarop volgende gesprek, blijk gaf van een zekere geneigdheid de Duitsers tegemoet te komen.

Hoorde sir John Simon, de man, die in zijn vrije tijd Griekse gedichten schreef, in de periode, die onmiddellijk aan de Tweede Wereldoorlog voorafging, tot de „verzoenings-gezinden", Duff Cooper was één der felste der principieel-onverzoenlijken.

De jonge diplomaat was, na zijn behouden terugkeer van de slagvelden van de eerste wereldoorlog, in het huwelijk getreden met lady Diana Manners, de dochter van de onmetelijk rijke hertog van Rutland. Het huwelijk had aanvankelijk nogal enige voeten in de aarde, want Duff Cooper was „slechts" de zoon van een overigens zeker niet ongefortuneerd chirurg, een lid van de „upper middle class", terwijl de hertogen van Rutland tot de top der Britse aristocratie behoorden. Maar de wereldoorlog had de eertijds onaantastbare positie van de hoge adel in Engeland aan het wankelen gebracht en lady Diana was een zeer begaafd, maar ook zeer zelfstandig persoontje, dat van zins was, dwars tegen de tegenstand van haar ouders in, te trouwen met de man, die zij lief had. Duff Cooper's volharding deed de rest.

Het huwelijksaanzoek.

In zijn kort voor zijn dood uitgekomen auto-biografie „Old men forget", beschrijft Duff Cooper met typisch Engelse zelfspot hoe hij, na eerst afgewezen te zijn, na enige maanden een wenk kreeg opnieuw een bezoek aan de hertog van Rutland te brengen. Lady Diana stelde haar verloofde tevoren gerust. De tegenstand, die haar vader mogelijk nog zou bieden, was een doorgestoken kaart, want een paar dagen tevoren had hij zijn dochter in zijn kamer laten komen en toen zij, na een kort gesprek, weer naar boven wilde gaan, had hij gezegd: „Ga nog niet naar boven, kind. Ik wil niet, dat je moeder denkt, dat ik je zonder slag of stoot je zin geef".

Enigszins gerustgesteld door deze verzekering van zijn verloofde, dronk

Duff Cooper (burggraaf Norwich)

de jonge Duff Cooper, om zich nog wat meer moed in te pompen, een paar glazen whisky en begaf zich vervolgens naar de hertog. Deze ontving hem allervriendelijkst. Gedurende het onderhoud, dat ruim twintig minuten duurde, slaagde de hertog er in, zo schrijft Duff Cooper, „om de helft van de tijd te praten over onderwerpen als de groei van het bolsjewisme en de toekomst van de gedemobiliseerde militairen".

Het huwelijk tussen Duff Cooper en lady Diana — die als toneelspeelster onder Max Reinhardt grote successen heeft geboekt — was buitengewoon gelukkig. Zijn vrouw was degene, die achter de jonge diplomaat stond, toen deze besloot „in de politiek" te gaan en zich in 1924 verkiesbaar stelde voor het Lagerhuis. Vrouw van de wereld als zij was, droeg zij er veel toe bij om de politieke carrière van haar man te doen slagen.

Deze carrière leek uiterst veelbelovend. In 1928 werd Duff Cooper staatssecretaris en in 1930 minister van oorlog. Enige jaren later werd hij benoemd op één van de voornaamste vertrouwensposten in elk Engels kabinet: die van eerste lord van de admiraliteit (minister van marine). Men verwachtte in deze jaren zeer veel van Duff Cooper, die zich ook als een uitmuntend schrijver en goed spreker had ontpopt.

De grote beslissing in zijn leven viel in 1938, ten tijde van de verzoeningspolitiek van Chamberlain. De meeste leden van het Lagerhuis stonden destijds achter de overeenkomst van München en beschouwden Chamberlain als de „redder van de vrede". Duff Cooper meende echter, evenals de reeds enige maanden tevoren afgetreden Eden, dat een politiek van toegevendheid jegens Duitsland alleen funeste gevolgen kon hebben en na een zware innerlijke strijd — zijn carrière stond op het spel — nam hij tijdens een zitting van het Lagerhuis het woord „voor het afleggen van een persoonlijke verklaring".

In een speech, die de grote staatsman Lloyd George later de beste toespraak noemde, die hij ooit in het Lagerhuis had gehoord, verklaarde Duff Cooper, dat hij niet langer in staat was zijn functie van minister uit te oefenen. Hij besloot met de woorden: „Misschien heb ik mijn politieke loopbaan vernietigd. Maar dat doet niet ter zake. Ik heb iets behouden, dat van veel groter waarde is — ik kan door de wereld gaan met opgeheven hoofd".

Vooruitziende blik.

Duff Cooper schijnt, toen hij deze woorden sprak, een vooruitziende blik te hebben gehad. Zijn aftreden in 1938 heeft inderdaad zijn politieke toekomst vernietigd. Wel nam Churchill hem in 1940 op in zijn oorlogskabinet, maar het nieuw-gecreëerde ministerie van informatie, waarvan hij de leiding kreeg, lag hem niet. Later vertoefde hij als minister zonder portefeuille in het Verre Oosten en in 1944 werd hij Engels ambassadeur in Parijs.

De mening is wel eens uitgesproken, dat Churchill met opzet de knappe, maar ietwat kleurloze Eden kansen heeft gegeven, die hij de veel brillanter en origineler Duff Cooper niet heeft geboden. In Eden zou Churchill geen gevaarlijke mededinger hebben gezien, in Duff Cooper — een even goed spreker en schrijver als Churchill zelf — wèl.

Het is mogelijk, dat een bepaalde voorkeur van Churchill van invloed is geweest op de carrière van Duff Cooper. Anderen menen echter, dat Duff Cooper, bij al zijn brillante eigenschappen, het ondefinieerbare „it" miste, dat een succesvol premier in Engeland moet hebben.

Duff Cooper was, evenals lord Simon, een individualist. Lord Simon was te veel jurist om zich geheel aan het ingewikkelde, dikwijls zelfverloochening vragende spel der Britse politiek te kunnen geven. Duff Cooper, overigens Simons tegenpool, was er te veel mens en te veel kunstenaar voor.

Zowel Duff Cooper als lord Simon zijn, zonder de eindstreep gehaald te hebben, gestrand op politieke posten van het tweede plan, die hun bijzonder lagen. Lord Simon is lord-kanselier geworden, een typisch Engelse functie, waarin hij zijn juridische en politieke gaven volledig kon uitleven. Tijdens de oorlog was hij het, die voor de Engelse regering contact opnam met de in Engeland gelande Duitse minister Rudolf Hess, een typisch kolfje naar zijn hand.

Duff Cooper bleek als ambassadeur in Parijs een zeer groot succes. Hij hield van Frankrijk, en van het leven in dit land van individualisten en ook na zijn aftreden bleef hij er nog jaren wonen.

Het heengaan van Duff Cooper en lord Simon — beiden werden na de oorlog in de adelstand verheven — brengt opnieuw leegten in de gelederen van de „Oude Garde" der Engelse politiek, een garde, waarvan de leden het onderling dikwijls bitter oneens waren, maar wier devies was: trouw aan het land en trouw aan zich zelve.

Nieuw leven

Theoretisch zijn wij allen er wel van overtuigd, dat het Christendom alleen in staat is mensen en wereld zó te veranderen, dat de samenleving bevrijd wordt van de angst en onzekerheid, waarin ze nu verkeert. Maar louter theorie is volkomen onvruchtbaar; zij vraagt om verwerkelijking in de praktijk, die alleen haar deugdelijkheid kan aantonen. Wanneer wij nu moeten erkennen, dat de praktijk van het Christendom blijkbaar niet overtuigend genoeg is om niet-Christenen van de waarde van ons geloof te overtuigen, dan ligt de gevolgtrekking voor de hand, dat er iets mankeert aan ons gedrag. Want dàt is de praktijk van onze theorie.

De laatste weken hebben wij op deze plaats het mooie boekje van Van Renswoude besproken, dat tracht aan te tonen, hoezeer het ons aan echte katholieke levensstijl ontbreekt. Hij staat met zijn opvatting niet alleen. Op allerlei manieren is in wezen hetzelfde betoogd door talrijke schrijvers en sprekers, die uit oprechte bekommernis met het ontkersteningsproces, waaraan de wereld tegenwoordig lijdt, zoeken naar een mogelijkheid om daarin verandering aan te brengen. Allen komen zij hierin overeen, dat zij een voorname oorzaak daarvan zien in het weinig overtuigde levensgedrag van de Katholieken.

Dat het zover is kunnen komen vindt o.a. op zijn beurt weer een verklaring in het feit, dat over het algemeen de geloofskennis onder ons veel te gering is. Onbekend maakt onbemind, zegt men, en dat is hier zeker van toepassing. Als wij de onuitputtelijke rijkdom van ons geloof beter beseften, zouden wij wel nauwelijks zo onverschillig kunnen zijn zoals nu vaak het geval is. In veel opzichten heersen er onder ons bovendien totaal verkeerde opvattingen, zodat onze levenshouding onmogelijk die diepte kan verkrijgen, die nodig is om ons gedrag in de volle zin van het woord „katholiek" te maken.

Zonder nu op details in te gaan, kan men wel zeggen, dat de herkerstening, de echte innerlijke beleving van het Christendom niet denkbaar is tenzij wij in staat zijn een werkelijk nieuw leven te gaan leiden.

Dan zal het echter nodig zijn, dat wij ons eerst eens doordringen van onze juiste houding tegenover God. Dan moeten wij leren God te zien als de absolute Heer en Meester van hemel en aarde, van Wie wij in alles geheel en al afhankelijk zijn, zonder Wie wij tot niets goeds in staat zijn. Alles wat wij doen, ook het werkelijk goede, doen wij alleen omdat God ons daartoe aanzet en ons de kracht ertoe geeft. „Zonder U kunnen wij U niet behagen", bidt de Kerk op de 18e Zondag na Pinksteren. Als wij deze woorden eens diep in ons laten doordringen, gaat er een onvermoed licht voor ons op, dat ons iets doet aanvoelen van Gods oneindige heiligheid en grootheid. In menselijke verhoudingen zou een dergelijke uitdrukking eenvoudig onzin zijn en geen waarde hebben. Tegenover God staan de zaken totaal anders. Dan kan het ook onmogelijk goed zijn, dat wij eigenlijk zó leven, dat wij van God een beloning verwachten, omdat wij, naar onze mening, toch zoveel goed doen, zoveel bidden enz. enz.

Op deze wijze verlagen wij onze godsdienst tot een soort handelsovereenkomst: ik geef dit en krijg dat!

Daaruit volgt, dat wij in de grond onze godsdienstbeleving [illegible] als een methode om onze persoonlijke [illegible] te behartigen. Wij hebben er al vaak op gewezen, dat het Christendom in wezen sociaal is, dat het gebed en de gemeenschap is ingesteld op de mensheid als geheel. Die mensheid is in Gods oog als één wezen, dat zich van Hem heeft afgekeerd en dat ook weer als één wezen tot Hem moet terugkeren. Daarom zagen de oude Kerkvaders ook de hele mensheid gesymboliseerd in het éne verloren schaap uit de parabel van het Evangelie. Om dat éne schaap te redden (de hele mensheid) is de tweede Persoon van de H. Drievuldigheid mens geworden. De mensheid vormt het lichaam van Christus, dat opgebouwd moet worden, zoals St. Paulus zegt, en pas helemaal „klaar" is, als het getal der uitverkorenen op de laatste dag volledig zal zijn.

Als wij dit goed beseffen, wordt het ook duidelijk, dat wij niet als afzonderlijke personen tegenover God staan, maar als een gemeenschap, die als gemeenschap haar heil moet bewerken, zodat dit gemeenschapsheil op de eerste plaats komt, waaruit dan natuurlijk het heil van de afzonderlijke individuen volgt.

Voor het heil van de gemeenschap zijn de Sacramenten en het Offer in het leven geroepen, die daarom ook niet tot onze persoonlijke veiligstelling mogen worden „mis"bruikt. Want dat betekent ontrouw aan de verplichte zorg voor het geheel. Een lichaam is dan pas gaaf, als al zijn ledematen op de juiste wijze medewerken tot een goed functionneren van het geheel Door de aandacht uitsluitend op onszelf gericht te houden draaien wij de rollen om. De genade verplicht ons tot mededeelzaamheid en activiteit. Ten bate van het geheel! Wij hebben de uitdrukkelijke opdracht het lichaam van Christus op te bouwen uit de verloste mensheid. De hele schepping moet naar God terug, van Wie zij is uitgegaan. Maar dat naar-God-teruggaan kan niet geschieden zonder Zijn voortdurende hulp. Het eerste vereiste daartoe is een volledige offerhouding onzerzijds jegens God. Een totale en algehele overgave aan Zijn Wil in elke omstandigheid van ons leven. Deze offerhouding is de grond van ons deelhebben aan het algemeen priesterschap van alle gelovigen. Als priesters moeten wij ook de priesterlijke daad stellen, d.i. offeren, elke dag van ons leven. En het offer, dat wij moeten brengen, is ons eigen leven. Door het zonder reserve geheel af te stemmen op Gods wil. En Gods wil is het, dat wij, ieder van ons, voortdurend meewerken aan de heiliging van het geheel.

Hieruit volgt dan ook, dat wij geen enkele activiteit van ons leven mogen uitsluiten uit onze offerhouding. God heeft het absolute recht op heel ons denken, voelen en werken.

Echte katholieke levensstijl moet dan ook deze overtuiging duidelijk maken. Leeft die in ons, dan is als het ware met één slag ons hele leven „vernieuwd", omdat het dan geheel en al op God is gericht. En dat is de enige voorwaarde voor het goed vervullen van onze goddelijke opdracht: meewerken tot de opbouw van het volledige lichaam van Christus.

Amerika bouwt krachtigste luchtmacht ter wereld

Boston. — „De Verenigde Staten zijn bezig met de bouw van een luchtmacht, die zo krachtig zal zijn, dat geen land ter wereld het zal wagen ons aan te vallen", aldus heeft de Amerikaanse minister voor de luchtmacht, Harold Talbott, op een diner te Boston verklaard.

„Onze grote hoop is, dat de afschrikwekkende werking dezer luchtmacht voldoende zal zijn om het uitbreken van een oorlog te verhinderen", vervolgde hij.

Talbott zeide ook nog, dat de Amerikaanse luchtmacht [illegible] een staat van paraatheid [illegible] bereiken, waarbij het mogelijk [illegible] vijandelijke bommenwerpers [illegible] gevecht te stellen voor zij [illegible] bases hebben kunnen opstijgen.

DE KOMENDE HEILIGVERKLARINGEN IN ROME

Vaticaanstad. — Officieel [illegible] aangekondigd, dat Zijne H. [illegible] Paus Pius XII op 29 Mei [illegible] drie consistories zal houden — een geheim, een semi-openbaar en een openbaar — om de kardinalen en bisschoppen hun instemming te verzoeken met de heiligverklaring van Paus Pius X en vijf andere in geur van heiligheid gestorvenen. Men verwacht, dat de Heilige Vader Pius X op [illegible] Mei tot heilige zal uitroepen. De anderen zullen vermoedelijk op [illegible] worden heilig verklaard.

Tom Poes en de wens werkster 1755

1867.— De hoteleigenaar wierp een snelle blik op de ene florijn, die op tafel lag, sloeg een kort ogenblik de verwarring van heer Bommel gade, merkte de ontstemming van de markies op en trok zijn conclusies.

„De heren wensen te vertrekken, zie ik?' sprak hij beleefd doch koel. „De heren willen zeker afrekenen?" bij deze laatste woorden wendde hij zich tot heer Ollie en hield hem een rekeningetje voor.

„Afrekenen... ja, ja!" mompelde deze, gejaagd zijn zakken leegmakend, „een ogenblikje...... wacht...... waar heb ik nu toch mijn geld gelaten? Daarnet had ik het nog. Het lag hier op tafel, dat weet ik zeker! Een paar milliard of zo — en nu is alles weg!"

„Kom, kom!" zei de markies uit de hoogte. „Staak Uw comediespel, Bommel! Deze krenterigheid gaat te ver! Geef deze ondernemer zijn geld, dan kunnen we gaan!"

„Maar ik heb het niet!" schreewde heer Bommel geheel in het nauw gebracht. „Het is weg! Hier is vast en zeker toverij in het spel, als U begrijpt, wat ik bedoel! Wijmpje! Ga eens gauw naar de put op de binnenplaats van mijn kasteel en haal mijn goud! De moddergooiertjes hebben me bedrogen!"

„Dat gaat niet, meneer!" zei Wijmpje, „alles is op, Dat gaat zo met dit soort geld. Als U zogezegd denkt, dat U wint, dan verliest U, Want meneer de markies heeft verloren en U hebt maar een florijn méér dan hij. Zodoende ziet U?"

„Nu is het genoeg!" riep de hoteleigenaar boos. „Ik word hier voor de gek gehouden, waar ik bij sta. Er uit! Je bent een oplichter!" „Heel juist gezegd!" merkte de markies op. En hij hielp met grote voldoening de arme heer Ollie de deur uitwerpen......

Brutale Duitse boertjes annexeerden een weide

's-Gravenhage. — Acht Duitse landbouwers hebben dezer dagen in totaal 21 koeien ingeschaard in een weide, die op Duits grondgebied in de grensstreek ten Oosten van Nijmegen bij het Duitse plaatsje Wyler ligt en die toebehoort aan een Nederlandse landbouwer uit Groesbeek. De Nederlandse consul-generaal in Kleef, die hierover besprekingen heeft gevoerd, heeft bereikt, dat de weide weer zal worden ontruimd.

De bij dit incident betrokken Duitse landbouwers hebben een gedeelte van hun landerijen op Nederlands grondgebied liggen. Deze gronden zijn na beëindiging van de tweede wereldoorlog door het beheersinstituut in beslag genomen en kunnen sindsdien niet meer door hen worden gebruikt. Naar de consul-generaal in Kleef het A.N.P. meedeelde, hebben de Duitsers thans bij wijze van demonstratie hun koeien naar de in Duitsland liggende weide van een Nederlandse landbouwer gebracht. Deze weide werd niet gebruikt. De demonstratie moet, volgens de consul-generaal, gezien worden als onderdeel van de actie, die de Duitse landbouwers thans voeren teneinde hun in Nederland liggende gronden terug te krijgen.

De onderhandelingen, die de consul-generaal in Kleef met het Landratsamt van de Kreis Kleef heeft gevoerd, hebben tot resultaat gehad, dat de Duitsers er voor moesten zorgen, dat de koeien nog voor de avond uit de weide van de Nederlander verdwenen. Bovendien zijn zij verplicht de omheining, die de weide in twee delen verdeelde en die door hen was verwijderd, weer in de oude toestand te herstellen, terwijl de aangerichte schade door hen moet worden vergoed.

's-Gravenhage. — Tijdens wedstrijden in gewichtheffen te Den Haag verbeterde de Nederlander Bram Charité het Nederlands record tweehandig trekken en bracht dit record op 128,2 kilo.

Het oude record stond op zijn naam met 125 kilo, gemaakt tijdens de Olympische Spelen in Londen in 1948.

HET DEFTIGE PLEIN

door

Louise Andrews Kent

50)

Hij had geen baantje, en als hij nu de operatie betaald had zou er zo ongeveer niets meer over zijn van zijn geld; maar daarentegen had hij nu zijn ogen en zijn zelfrespect. Hij zou wel weer iets te doen vinden. Als hij zich maar niet zo moe voelde....

Hij had een gevoel alsof hij er alleen maar voor deugde om in de vuilnisbak gestopt te worden — dat gevoel zou wel weer weggaan, zoals ten slotte alle gevoelens op hun tijd komen en gaan.... zoals ook de smart die hij om Vechter's dood ondervonden had. Die verminderde nu al zo langzamerhand, en werd van een ondraaglijke last tot iets, dat alleen maar pijnlijk droevig was — en pijnlijk mooi. Soms kón hij nu al ophouden met het voortdurend terugroepen uit zijn geheugen en nog eens nagaan en wéér nagaan hoe 't allemaal in zijn werk was gegaan. De verandering in Vechter was hem 't eerst opgevallen op de middag, dat Velma hem kwam bezoeken.

Hij had natuurlijk wel begrepen dat zij de worstelaar de bons gaf, maar niemand die Velma's stem goed gehoord had zou daar een onoverkomelijke ramp in gezien hebben. Misschien was zij wel aardig om te zien, maar [illegible] zijn. Schoonheid is iets, dat je misschien nog gemakkelijker ondekt zónder dan mét ogen. Hij had gevonden, dat Vechter blij kon zijn, dat hij van dat meisje af was. Maar Vechter had twee andere slagen, die het noodlot hem die zelfde dag had toegebracht, voor Nick verborgen gehouden — de brief, waarin hem werd medegedeeld dat de vrachtauto-onderneming en de verzekering-maatschappij niets voor hem zouden doen omdat hij de schuld had van het ongeluk, en de uitspraak van de doktoren dat hij nooit meer zou kunnen lopen. 't Was toen snel bergafwaarts met hem gegaan — 't had maar enkele dagen geduurd. Naar ziel en lichaam gebroken, hadden de dokters gezegd.

Toen Nick's ogen genazen, las hij de merkwaardige brief die Magee hem geschreven had.

> „Je ziet, Nick," schreef Magee, „dat ik het opgegeven heb. Treur er maar niet om en beklaag me ook niet, want er is een heleboel gebeurd en ik kan het niet dragen. Waarvoor zou ik nu nog moeten leven? Ik zie er geen kans toe om nog een jaar of veertig in een rolstoeltje rond te rijden en van de liefdadigheid te leven, mijn tijd [illegible] en ik verlang naar het einde. Jij bent een goede kameraad geweest. Denk maar niet, dat ik niet weet dat jij deze laatste weken de kamer voor mij betaald hebt, opdat ik niet naar de algemene zaal hoefde gaan.
>
> Die lui van de vrachtauto hebben uitgemaakt dat het allemaal mijn schuld was en dat ze me niets zullen betalen, tenzij ik hun een proces aandoe en dat win, en het beroerde is, dat ik wel vermoed, dat ze gelijk hebben, omdat ik kris-kras de straten overstak. Ik had haast zie je, om...." iets doorgeschrapt.... „om een vriend te ontmoeten. Ik hoef dus niet eens te proberen om het voor de rechtbank te brengen. Dat heb ik de pil ook verteld, en ik heb hem betaald wat hij zei, dat ik hem schuldig was voor zijn nietsdoen, en nu zit er nog genoeg geld in mijn koffertje om het ziekenhuis te betalen. Het geeft me een plezierig gevoel dat ik nu niemand meer iets schuldig ben. Het is een hele toer om, zoals ik, je leven met niets te beginnen en het een tijd goed te hebben en er dan weer met niets uit te stappen. Ik heb niet veel na te laten, Nick, maar als ik nu bijvoorbeeld een oude overjas had dan zou ik het prettig vinden, als je die zonder onaangename gevoelens of gedachten voor me zou willen afdragen. En zo is het ook met mijn ogen. Ik heb ze niet meer nodig, dus neem ze maar van me over en gebruik ze. En als je iets aardigs ziet, zoals die roeiboten op de rivier als de zon op de riemen schittert en de ruggen van de roeiers allemaal tegelijk heen en weer gaan — dat is het beste wat je hier uit het ziekenhuisraam te zien kunt krijgen — nu, denk dan maar dat we er samen naar zitten te kijken.
>
> Ik heb me laten vertellen dat je ogen nu zo ver zijn dat ze geopereerd kunnen worden, en ik heb een brief aan den dokter geschreven waarin ik hem de zaak uitlegde en hem vroeg om je nog maar niets te zeggen tot je weer zo'n beetje beter bent. En bedank miss Joceleyn er voor, dat ze me bloemen en een fruitmand heeft gezonden en dat ze altijd naar mijn geklets heeft gluisterd. Ik vind het ook een plezierig idee dat, als je naar haar kijkt, ik met je mee zal kijken. Ik heb niet veel vrouwen gekend, maar ik geloof dat zij van het goede soort is. 'k Hoop dat je gelukkiger mag zijn dan ik — 't was voor mij zeker niet weggelegd.
>
> Dus het beste, Nick, en veel geluk.
>
> Vechter."

Diana nodigde Nick uit om, als hij het ziekenhuis kon verlaten, weer naar het oude huis te komen.

Prinses Lobanov inviteerde hem en zei, dat ze als een moeder voor hem zou zorgen.

Bessie Shatswell kwam hem vragen om bij haar te komen opknappen, en vertrouwde hem toe dat ze veel heerlijke hapjes voor hem klaar zou maken.

Nick weigerde al deze uitnodigingen.

Hij wilde vrij zijn, mompelde hij, het zou prettig zijn na al die tijd weer eens op eigen benen te staan. En bovendien, hij moest er immers tóch ernstig over gaan denken waar hij zich zou vestigen en wat hij zou gaan doen als hij eenmaal beter was.

Dat was een bittere waarheid. Hij lag, en dacht. De lectuur van Alice in Wonderland had hij er aan gegeven.

Een paar keer per dag, eerst een enkele minuut, later langer, werd het verband van zenn ogen genomen en kon hij zien. Het beviel hem niet. Rusteloos, schel licht, rusteloos en schel als de wereld waarin hij weer terecht zou komen. En de dag naderde, dat hij ergens heen moest gaan. Hij had geen geld. Geen hulp, geen huis..

En hij verlangde naar zijn oude kamer en naar Burwell. Toen dat verlangen steeds sterker werd en hij geen uitkomst meer zag, verbrak hij de gelofte die hij zichzelf had gedaan en trok zijn weigering terug.

Het gaf toch ook niets, als het voor een korte tijd was, maakte hij zichzelf wijs. En nu Diana met Peter verloofd was zou niemand kunnen denken, dat 't hem om haar geld te doen was. Misschien zou in zijn oude kamer ook dat ellendige gevoel verdwijnen van nergens in de wereld thuis te horen.

Dat gevoel werd, met het genezen van zijn ogen, steeds sterker. De maanden van duisternis kwamen hem, vreemd genoeg, ten slotte voor als een tijd van stilte, rust en inkeer. Hij zag nu in, hoezeer hij omringd was geweest door liefde en geduld. Als hij geen andere wereld had gekend dan die ziekenkamer, dan zou hij er zeker van geweest zijn dat tussen de mensen de liefde overheersend was.

Misschien, dacht hij, als hij alles samenvatte wat hij in zijn leven had gezien en meegemaakt, misschien was het ook wel de liefde van mens tot mens die de wereld regeerde. Liefde was zeker de meest voorkomende van de menselijke eigenschappen. En daarna kwam de wreedheid. Wie zien kon, zou nooit kunnen zeggen wat je nu eigenlijk het meest aantrof; die zou hoogstens geneigd kunnen zijn om te zeggen dat het de wreedheid was. Maar in de duisternis merkte je, dat het de liefde was. En het was iets waard, om dat ontdekt te hebben.

Een ander geschenk, dat die duisternis hem gebracht had, was eerlijkheid tegenover zichzelf. Toen hij nog kon zien had hij altijd gehandeld zonder er verder over na te denken of zich af te vragen waarom hij zo handelde — maar in het donker had hij de tijd gehad om zichzelf te leren kennen, en in die lange uren had hij zijn eigen kracht en zijn zwakte onderzocht. En hij was eerlijk genoeg geworden om zichzelf te bekennen dat hij niet alleen om Burwell en niet alleen om zijn oude kamer terug ging naar het Paul Revere-plein. Het was ook — neen, vooral — omdat hij haar ten minste eens in zijn leven gezien wilde hebben.... dat meisje met de fluwelen stem en de geur van jasmijn om zich heen. Hij had haar vaak genoeg horen beschrijven — door Burwell, door Bill, door Sing, door.... Vechter. Het was, als je genoeg tijd had en in duisternis leefde, niet moeilijk om de mensen over haar aan het praten te krijgen. Je hoefde nauwelijks iets te vragen.

Maar het trof hem, dat in geen van die beschrijvingen meer iets terug te vinden was van dat grappige, magere meisje met de vlechtjes, dat toen zo blij en bewonderend naar hem had opgekeken....

HOOFDSTUK XXX
Nuttige inlichtingen

Hij wist, dat zij het was, voordat hij haar gezien had. Daar was niets merkwaardigs aan, want sinds de eerste keer dat zij hem in het ziekenhuis bezocht, kende hij haar voetstappen. Je moest ook al heel dom en onverschillig zijn om die tred niet te herkennen als je hem al een paar keer over het linoleum van de ziekenhuisgangen had horen naderen en weer weggaan.

Hij lag in het donker in de werkkamer van zijn oom, op Nicholas Joceleyn's oude, krakende sofa. Zijn ogen konden nog niet voor lange tijd licht verdragen, en hij had ze met zijn handen bedekt.

Hij sprong overeind toen zij binnenkwam — zij bleef verschrikt staan en draaide het licht op.

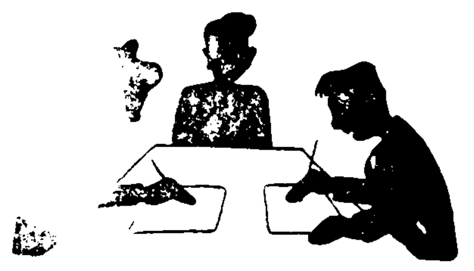
Hij was even verblind en trachtte zijn ogen met zijn hand te beschaduwen. Zo staarden zij elkaar een ogenblik in een vreemde stilte aan — toen draaide zij het knopje weer om en het licht ging uit, maar nu had hij haar gezien. Er gloeiden vurige groene en rode vlekken voor zijn ogen. Zij verbleekten langzaam, maar haar gezicht bleef.

Niemand, niemand had haar beschreven zoals zij was.

Zij sprak met haar zachte, lage stem: „Neem me niet kwalijk. Ik schrok toen ik hier iemand hoorde. Ik draaide het licht op zonder er bij te denken."

Het gaf niets, zei hij.

(Wordt vervolgd)

AMIGOE VAN DE JEUGD

De legende van de Geyser

In het oude Griekenland, vele jaren geleden, vertelden de mensen elkaar al het verhaal van een oude berggod, die zij Zeus noemden en die boven op de berg Olympos woonde.

Deze berggod had een zoon, Vulcanus geheten en die was erg sterk en jong en schoon. Hij had een prachtige, zwarte baard en zwart krullend haar. Hij was een beste jongeman en in het begin was zijn vader erg trots op hem.

Maar op een goede dag kreeg die jongeman, die Vulcanus, last van rillingen en er was geen dokter, die hem helpen kon. Het werd zo erg, dat hij dag en nacht klaagde over de koude.

Nu was het ook dikwijls wel erg fris daar boven op die berg, maar als je een berggod bent, moet je daar niet over klagen, je moet trots en blij zijn, dat je niet, zoals gewone mensen, in een stad of in een dorp moet leven, maar dat je helemaal alleen in een fraai paleis boven op een hoge berg mag wonen.

Goed... toen de dokters Vulcanus niet konden genezen van zijn rillingen, zeiden ze maar, dat hij helemaal niets mankeerde. En toen zei vader Zeus: „Ziezo, je mankeert dus niets. Je bent net zo gezond als ik, en nu is het uit met dat saaie geril. Ga wandelen, ga op jacht, ga bloemen plukhen, ga paardrijden of met de gouden bal spelen, doe wat je wilt, maar doe iets!! Blijf daar niet in dat hoekje zitten rillen als een verkleumde kanarie. Kom, sta op en ga!!"

En Vulcanus ging dan ook een eindje wandelen, maar hij kreeg het zó koud, dat hij tien minuten later alweer thuis was.

Dat zag zijn vader zo dadelijk niet, maar later, aan tafel, merkte hij heel goed, dat zijn zoon alweer zat te rillen en te beven.

„Ga paardrijden!" riep vader Zeus vertoornd, „doe iets, dat je warm wordt, dan ril je niet meer. Je rilt alleen maar, omdat je altijd in een hoekje zit te kniezen. Kom, haal je paard!"

Vulcanus deed wat hem gezegd werd, maar het hielp niet veel, want boven op dat paard bleef hij rillen en het rillen werd zó erg, dat het paard mee begon te rillen. Tenslotte kon dat arme dier geen stap meer verzetten van het rillen en beven en toen Vulcanus thuiskwam, met het rillende paard aan de teugel, rilde hij zó erg, dat de kopjes op de tafel in de huiskamer er van rinkelden.

En nu gebeurde er iets heel naars. Vader Zeus heeft er later dikwijls spijt van gehad, maar hij was nu eenmaal een driftig man. Hij werd woedend, hij greep zijn rillende zoon bij een arm, hij trok hem mee naar buiten en gooide hem pardoes van de berg af.

Vulcanus rolde naar beneden, eerst langzaam, toen sneller en sneller en eindelijk had hij de vaart van een kanonskogel. En hij viel met zoveel kracht op de begane grond, dat hij er gewoon doorheen viel. Hij viel en viel en eindelijk kwam hij met een smak op iets hards terecht.

Hij had wel pijn in zijn rechterbeen, maar dat vond hij niet erg. Want wat zag hij daar? Hij zag een prachtig vuur. Het was groot en witgloeiend en het straalde zoveel warmte uit, dat Vulcanus er verheugd naar keek.

Toen hij opstond, merkte hij dat hij mank was, maar dat kon hem ook niet zoveel schelen. Heerlijk warm was het; voor het eerst sinds vele jaren hield het rillen op en hij verkneukelde zich van de pret.

„Wat 'n vuurtje!" riep hij lachend. „Daar zal ik goed voor zorgen, opdat het niet uitgaat."

Hij gooide er nog maar wat op. hij blies eens flink, zodat het vuur harder begon te branden, en toen hij eindelijk moe was van het blazen, ging hij bij het vuur liggen om wat te rusten.

Maar toen Vulcanus wakker werd, was hij toch rillerig, want niemand had, toen hij sliep, brandstof bij het vuur gedaan en niemand had er tegen geblazen.

Rillend stond hij op. Snel ging hij brandstof op het vuur gooien en blazen en zie! Het vuur laaide op, hoger dan het geweest was, toen Vulcanus ging slapen.

En pas toen Vulcanus een paar uur hard gewerkt had, hield 't rillen op, want nu brandde het vuur zo hard, als het nog nooit gebrand had. Vulcanus had dorst gekregen van al dat sjouwen en blazen, en toen hij niet ver van het vuur een riviertje zag, ging hij er heen om te drinken.

Hij boog zich over 't water en bij het licht van de vlammen kon hij zijn eigen spiegelbeeld zien. Toen schrok hij van zijn uiterlijk. Tjonge, wat was hij vies en smerig, zwarte strepen op zijn gezicht, pikzwarte handen, hij besloot zich meteen te gaan wassen, want hij was een nette jongeman.

Maar nauwelijks had hij het water aangeraakt, of hij begon te klappertanden, want het water was ijskoud. Toch kon hij niet altijd zo vies en smerig blijven rondlopen.

Plotseling kreeg hij een inval. Hij besloot, het water warm te maken op het vuur en zich dan te gaan wassen.

Nu zocht hij naar een ketel of een pan, waarin hij water warm kon maken, maar hij kon niets vinden. Daar zat hij lange tijd over te denken. Hoe kon hij dit vraagstuk oplossen?

Eindelijk kreeg hij weer een goed idee. Hij gooide grote stenen in de bedding van de onderaardse rivier. Eindelijk had hij een soort dam gelegd en die werd zo hoog, dat het water er niet meer door kon. Toen zocht het water natuurlijk een andere weg.

Vulcanus had het intussen zo druk als een klein baasje, want nu moest hij ook nog zijn vuur opstoken, opdat hij niet weer aan het rillen zou gaan.

En toen hij dit gedaan had, leidde hij het water van de rivier vlak langs zijn vuur. Grote wolken stoom stegen op en Vulcanus waste zich met die hete stoom, want al kon hij dan niet tegen koude, hij kon de allergrootste hitte verdragen.

En zo leefde Vulcanus daar gelukkig en tevreden diep onder de aarde. En nu zul je vragen, of hij dan wel een bed had en waar hij zijn eten vandaan had, maar dat weet ik ook niet, want dat staat niet in dit oude verhaal.

Dit verhaal is namelijk zo oud, dat er al hele stukken af zijn gesleten. Maar goed, nu denk je natuurlijk, dat Vulcanus hier zijn verdere leven tevreden en gelukkig doorbracht, maar dat was niet zo.

Want zie je, je kunt aan alles wennen. Als je er aan went, om te slapen onder drie dekens, dan kun je het met twee dekens niet meer stellen en dan heb je eigenlijk liever vier. En als je er vier hebt, dan zou je er nog wel een vijfde bij willen hebben.

Zo ging het Vulcanus ook. Het was hem nooit warm genoeg en elke dag stookte hij het vuur hoger op en elke dag moest hij hetere stoom hebben om zich te wassen.

Hij werkte als een paard, die Vulcanus, hij zwoegde van vroeg tot laat en je snapt wel, dat het vuur steeds feller brandde en dat de vlammen steeds hoger oplaaiden. En de stoom werd heter en heter en de dichte dampwolken werden hoger en hoger.

Het vuur werd zo heet, dat Vulcanus er geen gewone steenkolen meer in branden kon, want die waren zo weg. Hij ging er keistenen in verbranden en graniet en leisteren en kalksteen en marmer en grint en zandsteen. En op een kwade dag gebeurde het, dat de zoldering van het onderaards verblijf van Vulcanus gewoon doorbrandde, want die was ook maar van zand en steen.

Toen sloegen de vlammen wijd over de wereld en grote hoeveelheden gesmolten steen stroomden gloeiend van de berg af. Dat was lava en die lava liep net zolang van de helling van de heuvel af, tot ze stolde. En toen werd die lava hard.

Dat was de eerste uitbarsting van een vulkaan, en sindsdien zijn er nog heel wat gevolgd, en je hoort er vandaag de dag nog wel van. En zo zal het wel doorgaan, tot Vulcanus te oud wordt om hard te werken en zijn vuur hard op te stoken. Eens zal er wel een eind aan komen. Telkens als er een uitbarsting is geweest, maakt Vulcanus de zoldering van zijn verblijf weer zo goed mogelijk dicht, maar op enkele plaatsen is dat niet zo goed gelukt, en daar komt nog steeds de hete stoom door de kieren.

En dat is de reden, waarom er op enkele plaatsen in de wereld geysers zijn, waar zo maar hete stoom en kokend water uitkomen.

Terwijl Daro zich in de boot liet zakken, zag hij door een patrijspoort twee mannen van Rubart's bende met de gouden bijl.

Ze hadden die uit Rubart's hut gestolen en Daro hoorde de een zeggen: „We gaan samen op zoek, Peter, en de schat is voor ons."

Op hetzelfde ogenblik stak Daro zijn hand door de patrijspoort en voor de zeerovers wisten wat er gebeurde, had hij de bijl te pakken.

De zeerovers probeerden nog hem de bijl te outrukken, maar ze waren te laat; met een sprong kwam Daro in de roeiboot.

Deze was echter op zulk een plotseling gewicht niet berekend; ze kapseisde en de vier vrienden gingen kopje-onder.

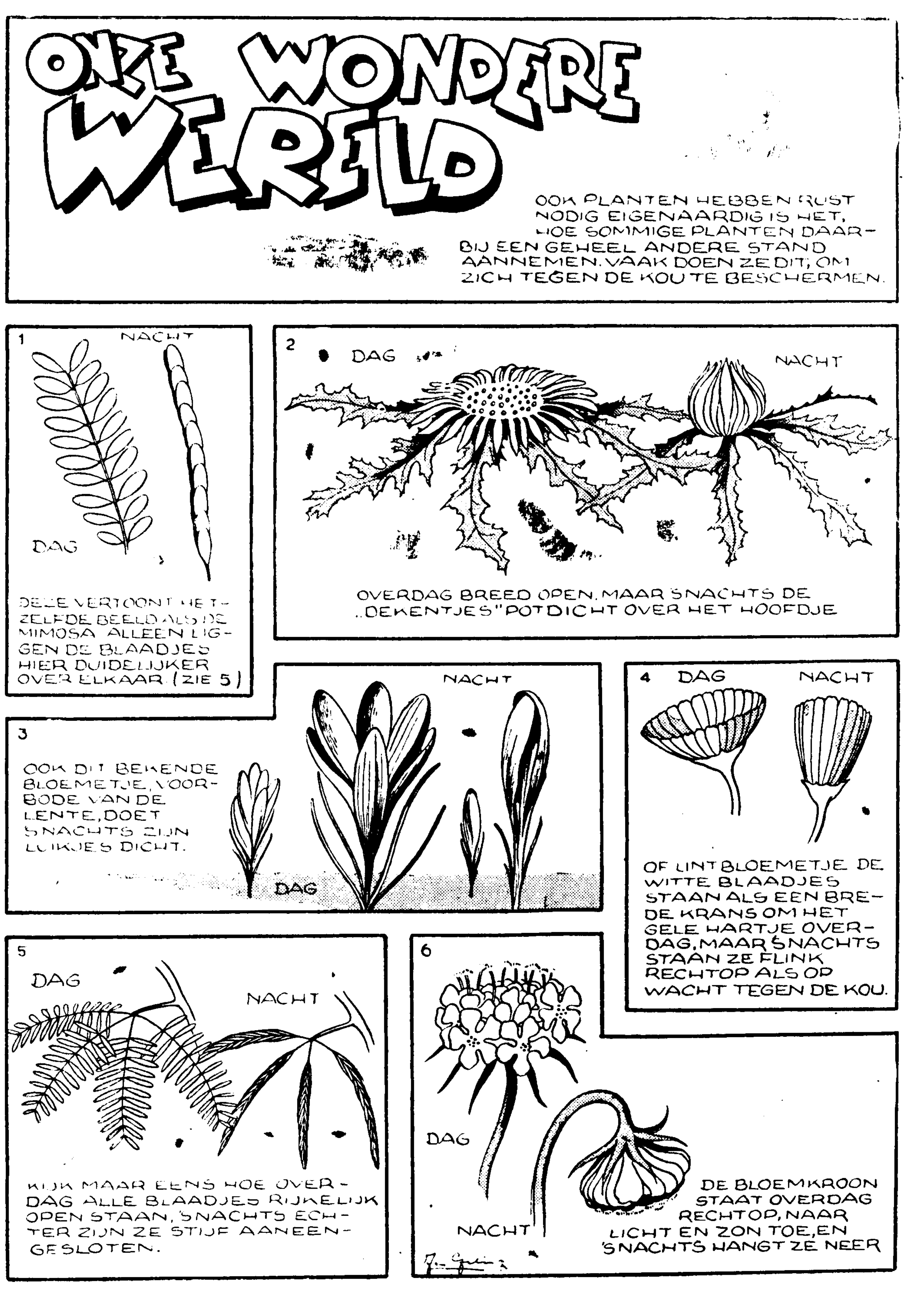
Weldra waren allen weer boven, maar de zware bijl belette Daro te zwemmen. Zou hij hem op het laatst nog moeten loslaten?

Gelukkig had Bas het gevaar bemerkt. Hij nam zijn kapitein op sleeptouw en nu zaten allen spoedig weer veilig in de roeiboot. Op „De rappe Jager" werden ze met vreugde ontvangen.

Er werd scheepsraad gehouden en allen waren het er over eens, dat het schateiland niet ver weg kon zijn. Rubart zwierf immers ook bijna steeds in deze streken rond.

Op Daro's bevel bleven ze wat zigzag varen en op een goede morgen kwam Sjel naar beneden stormen met de mededeling, dat er aan stuurboord land in zicht was.

Op een van takken gevlochten bank, door hoge bomen tegen de felle zon beschermd, zat een oud uitziend, maar nog krachtig man naar de zee te staren. „Ik meende toch een schip te zien," mompelde hij.

De kikkers, die een koning wilden

In een groot meer leefden eens vele kikkers. Ze kwaakten, sprongen en zwommen en wisten van uitgelatenheid soms niet wat ze zouden doen, ze hadden het goed, veel te goed naar hun zin. Daarom wilden ze eens wat anders: een koning. Iemand die hun zaken zou beredderen, hun zou voorschrijven wat ze te doen en te laten hadden, die hun geschillen zou beslechten. Ze stuurden een paar afgezanten naar een oude krokodil en die gaf hun een groot houtblok, dat in het water dreef. De kikkers waren zo geschroken, dat ze wegdoken in de modder en 't duurde lang, voordat zij te voorschijn durfden komen. Toen raakten ze gewoon aan het blok hout en... ze vonden er ten slotte niets meer aan. Dus bedelden ze

om een betere koning. De oude krokodil stuurde hun nu een ooievaar, maar dat was helemaal mis, want de ooievaar peuzelde de kikkers lekker op. En voor de derde maal gingen de kikkers naar de krokodil, die hen uitlachte en zei: „Wie niet tevreden is met wat hij heeft als het hem best gaat, moet maar tevreden zijn met wat hij heeft, als het verkeerd loopt."

En de ooievaar bleef.

Laten we dus niet mopperen en altijd maar weer verlangen naar iets anders. Het moet nog altijd blijken of dat, wat we zullen krijgen, beter is dan wat we hebben. Met wat we hebben, weten we waar we aan toe zijn. Laten we dat naar waarde schatten en er ons voordeel mee doen.